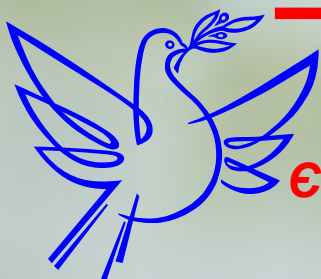

БЛАГОВІЄНИК

Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри **№2,99**
Євангельської П'ятидесятників

*Чорнобильська зона:
покинута людьми,
та не покинута Богом*

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 2,1999 (24)

квітень-червень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Сінюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
А. В. Нечипорук
(відділ новин)

Головний редактор: Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:

263020, м. Луцьк,
вул. Вороніхіна, 14а,
журнал «Благовісник»,

Телефон: (03322) 544-06

Факс: (03322) 551-82

E-mail: Fedir@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок

26000232440001

МФО 303440

в КБ «Приватбанку»

м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про
реєстрацію КВ № 3574
від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК

Юрій ТРОЦЬ

Віктор МОКІЙЧУК

Федір ЛЕБЕДЮК

Анна ЯРУТА

Лариса ОНИЦЬУК

Наталія БУЛАН

Ольга МОРОЗОВСЬКА

Володимир СЕРГІЙЧУК

Журнал віддруковано у
друкарні видавництва
«Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71

У номері:

Сторінка редактора	1
 Звітна конференція Всеукраїнського Союзу Церков Християн Віри Євангельської	2
Братерська спільність. Реферат, прочитаний головою ВСЦХВЕП М.С. Паночком на звітній конференції Союзу (м. Коростень)	2
Інтерв'ю з єпископом М.М. Камінським	4
Ю. Троць. Зона (Репортаж із поїздки у закриту чорнобильську зону кореспондента «Благовісника»).....	7
Азартні ігри: вогонь за пазухою	11
«Хочу присвятити своє життя служінню Господеві»	13
Федір Демчук. Як знайти у Москві брата	15
Про релігійну конфігурацію в Україні	16
Поетична сторінка. Ольга Черномаз	18
Сергій Лук'янов. Дзеркало Слова Божого	20
Юрій Вавринюк. Коли правда очі коле	21
Кубинський уряд схвалив християнські святкування на відкритих місцях	22
До подій в Алдані	23
 Біля витоків «Армії спасіння»	24
М. Паночко. Місіонерство Йони	28
В. Гутше. Йона та Павло — два місіонери	29
Д. Рейган. Тисячолітнє Царство: яка його мета	30
Р. Паш. Становище Церкви в Тисячолітньому царстві ..	31
Увага: конкурс	33
Події, хроніка, новини	35

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

«Хто мститься, той від Господа помсти зазнає і за свої гріхи здасть докладний рахунок» (Книга Мудрості Сираха 28:1).

В одному з лютневих номерів «Комсомольської правди» був надрукований матеріал про жахливу трагедію, що сталася у Саранську. Через сім років після автокатастрофи, у якій загинула сім'я Байгушиних (батько, мати і 18-річний син), менший син Дмитро, що залишився живий, виконав свою клятву, яку дав на могилі батьків і брата. Двома пострілами із пістолета він убив винуватця автопригоди — 50-річного Антона В. Усі ці роки він жив однією мрією — відомстити за кров загиблих. Слідчому після свого арешту скаже: «Я повинен був його вбити. Тепер мені стало легше: я виконав свою місію».

Це лише один життєвий приклад явища, яке супроводжує людство ще від часів Каїна та Авеля і яке не зникло навіть в наш гуманний та цивілізований час. Навіть навпаки, переважна більшість усіх відеофільмів, якими захоплюється молодь та підлітки, просякнута помстою — жорстокою, кривавою та невідхильною. У багатьох народів кровна помста є невід'ємною частиною національного характеру і вважається проявом честі та мужності. Саме помста є причиною багатьох воєнних конфліктів і непорозумінь між цілими націями. Тому дивними і незрозумілими здаються для багатьох (у тому числі і християн) слова Нагірної проповіді: «Я вам кажу не противитися злому. І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, — підстав йому й другу» (Мт. 5:39). Ця заповідь протирічить увлеченням більшості людей про відносини поміж собою і їхній логіці. Людина вже народжується з почуттям помсти: маленькі діти, які ще не знають, що добре, а що погано, підсвідомо подитячому уже мстять своїм кривдникам.

Помста ніколи не вирішила і не вирішить конфліктних проблем. Швидше навпаки. Вона озлоблює людей і настроює одного проти одного, руйнує долі та життя. На жаль, багато хто не розуміє цього і дозволяє помсті володіти ними.

Апостол Павло застерігає: «Не мститься самі...» (Рим. 12:19). Право помсти належить лише Богові: «...але дайте місце гніву Божому». Хтось може дорікнути: «Значить, Бог є мстивим». Ні, помста не в природі чи характері Господа, Він мстить як суддя, і його помста — це вияв вищої справедливості стосовно людського переступу. Ніхто ж не називає державного суддю месником, а уособленням законності та справедливості. Людська помста здебільшого засліплює очі. Месник не лише не має морального права чинити її, він не може ще й тверезо та об'єктивно оцінити ситуацію. Лише Бог здатний враховувати все і винести абсолютно правильний вирок.

Позбутися помсти може лише людина, перероджена Богом, якою керує Дух Святий. Саме таким був цар Давид. У його житті були моменти, коли доводилося терпіти переслідування від ближніх і, зокрема, від Саула. Хто-хто, а Саул багато зла зробив Давиду. Скільки разів майбутній цар втік від гніву Саула і з людського погляду мав право помститися йому. Але Давид був людиною, якою керував Господь, а не власний, засліплений помстою розум. Одного разу Саул, який вирушив на пошуки свого ворога, опинився буквально в руках Давида. Лише один удар — і все вирішено. Але послухаймо, що думає з цього приводу сам Давид: «Господь дав був тебе сьогодні в мою руку. І радили мені забити тебе, та я сказав: «Не простягну своєї руки на свого пана, бо він — помазанець Господній!» ...Нехай помститься Господь тобі за мене, а моя рука не буде на тобі!» (1 Сам. 24:11-13). Він не тільки стримався від помсти там, у печері, — вже будучи царем, Давид виявляє милість до родини свого ворога. І Бог благословляє таку людину!

Наш жорстокий світ диктує свої умови взаємостосунків людини з людиною. І той, хто живе за біблійними принципами всепрощення і непротивлення злу, більше схожий на «білу ворону». Але лише «лагідні землю вспадають» і лише «милостиві помилювані будуть».

Ісус, Син Божий, ніколи не мстив за Себе. Невже ми більші Ісуса, що дозволяємо проявляти у своєму житті помсту? А в нас, як відомо, повинні бути «ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Фил. 2: 5).

Звітна конференція Всеукраїнського Союзу Церков Християн Віри Євангельської

З 24 по 26 березня в місті Коростень Житомирської області відбувалася звітна конференція Всеукраїнського Союзу Церков Християн Віри Євангельської. 252 делегати із 18 областей України з'їхались сюди, щоб обговорити ситуацію в Союзі п'ятидесятників і в Україні в цілому, а також спланувати різні заходи в подальшій праці.

Гаслом цієї зустрічі були слова апостола Павла до церкви у Филипах (1:27) — «...однодушно за віру євангельську». Тому, відкриваючи цю конференцію, старший пресвітер церков Житомирської області і пастор Коростенської церкви Микола Мартіянович Камінський особливо наголосив на об'єднанні всіх зусиль в придбанні душ для Христа.

Звітуючи перед конференцією, голова Союзу п'ятидесятників Михайло Степанович Паночко розповів про свою роботу в Союзі. За десять місяців перебування на посаді голови Союзу йому вдалося відвідати 18 областей України, а також довелось побувати за кордоном для підтримання контактів з нашими братами і сестрами в таких країнах, як Швеція, Сполучені Штати Америки, Нігерія і Фінляндія. Він узяв участь в усіх звітновибірних конференціях, які відбувалися в цей період. З його участю було рукопокладено в сан єпископа П.П.Карпова (Чернівецька область), В.М. Бровка (Тернопільська обл.), М.І.Пилип'юка (Хмельницька обл.), М.М. Мокієнка (Дніпропе-

тровська обл.), А.І. Безкровного (Донецька обл.).

На сьогодні у Всеукраїнському Союзі Церков Християн Віри Євангельської є 970 церков, які налічують 88227 членів, діють 490 домів молитви і 120 в стадії будівництва, 13 християнських навчальних закладів, 24 християнські місії милосердя, 424 недільні школи, де навчається 24309 дітей.

Після звітних виступів заступників голови Союзу П.П.Карпова, М.П.Синюка, М.М.Мокієнка, а також завідуючих відділом жіночого і дитячого служіння В.І. Держак і відділом молоді А.Гука делегати конференції приступили до обговорення проекту основ віровчення Союзу п'ятидесятників. Але зважа-

ючи на його недосконалість, була згода прийняти цей проект в першому читанні і дати на доопрацювання комісії, головою якої було обрано П.П.Карпова.

Третій день зустрічі було розпочато з молитви і служіння спомину смерті Господа Ісуса Христа, яке звершив М.С.Паночко. Учасникам це ще раз нагадало, що хоч вони всі різні за віком і досвідом, але в причасті всі стали одним тілом, і їхнє завдання перед другим приходом Христа — об'єднатися.

Братерська спільність

*Реферат, прочитаний головою ВСЦХВЄП
М.С. Паночком на звітній конференції Союзу
(м. Коростень)*

Аналізуючи духовний стан нашого євангельського братства, можна зауважити дуже важливий аспект його існування, який потребує всебічного вивчення і втілення в наше щоденне життя. Що ж це за аспект, чи назвемо його істиною, що вимагає

роздумів над нею? Це істина братерської єдності.

Загляньмо до Біблії, яка є істиною над усім і уся, і знайдімо місця, які б підтвердили насущність цієї істини. Читаємо Євангелію від Марка (3:14): «І визначив дванадцятьох, щоб із

Ним перебували». Візьмемо цей текст за відправну точку в наших роздумах про цю дуже важливу тему — «Братерська спільність». Сам Господь прагнув мати єдність із Своїми учнями, бо написано: «...щоб із Ним перебували». І нам відомо, що це продовжувалося протягом всього земного служіння Ісуса Христа.

Читаємо в книзі Буття (2:18): «...Не добре, щоб бути чоловіку самотнім». Так сказав Господь Бог в Едемі після

створення чоловіка, хоча в кінці шостого дня творення світу був підведений підсумок праці: «...І ото, — вельми добре воно?» (Бут. 1:31). Як бачимо, Сам Творець подбав про комфортність чоловіка і створив йому для спільності помічницю. Добре було людям у раю, бо, поперше, спільність з Богом ошчаслилювала їхнє духовне буття на землі; і, по-друге, спільність один з одним доповнювала щастя їхнього душевного та фізичного буття.

Візьмемо для прикладу досвід, набутий нами в житті: краще йти вночі у темному лісі вдвох, ніж одному, а також всяку небезпеку легше переносити в гурті, ніж в самоті, «...і нитка потрійна не скоро пірветься?», — підтверджує це Біблія в книзі Еклезіастовій (4:12).

Я вірю, що Бог, створивши людей на землі, бажав, щоб вони зростали у духовній та фізичній гармонії, красі, щасті. І в цьому рості особливу роль мали відіграти спільність з Богом і спільність один з одним. Але сталась катастрофа!

Людство звернуло з прямої Божої дороги, втративши єдність з Творцем, а потім і один з одним. Згадаймо відповідь Каїна Господу про свого брата Авеля: «Не знаю! Чи я сторож брата свого?» (Бут. 4:9). Іншими словами, Каїн висловив, що він із братом не має спільності і він йому не потрібний. Які жахливі слова вийшли з уст рідного брата! Чому? Що штовхнуло Каїна на цей крок? Відповідь одна — гріх, що міцно вкоренився в його серці. Господь сказав Каїну про небезпеку, яка чигала на нього, попередивши про те, що «...в дверях гріх підстерігає». Гріх — це перший ворог братерської

єдності. Людина, втративши спільність з Богом, легковажить і не цінує братерською спільністю. Можна навести багато життєвих прикладів, які підтверджують це. Вся Біблія, від початку і до кінця, свідчить про чудовий план Божий щодо спільності, яка була започаткована в Едемі і продовжитись на віки вічні в Царстві Бога і Христа, як написано: «І почув я гучний голос із престолу, який кликав: «Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними» (Об. 21:3). Яка чудова спільність, і хіба не прагне наша душа цього блаженства, якому не буде кінця? Вірю, що ми всі бажємо цього і заради цього живемо та працюємо на ниві Божій.

Але найголовніше, що ми маємо знати, це те, що Сам Господь Ісус Христос прийшов на Землю з метою повернути нам втрачену спільність з Богом-Отцем. Чудові сторінки Євангелії свідчать про найкращі стосунки Сина з Отцем. Спільність Ісуса Христа з Отцем Небесним була і є ідеальною та взірцевою для Церкви Христової і для кожного християнина зокрема. Учні Христа мали прекрасну нагоду бути свідками цієї спільності, а тому написали нам: «...докладіть до цього всю пильність, і покажіть у вашій вірі чесноту, в чесноті — пізнання, а в пізнанні — стримання, а в стриманні — терпеливість, в терпеливості — благочестя, а в благочесті — братерство, а в братерстві — любов» (2 Петра 1:5-7). Апостол Петро особисто бачив ці плоди в житті Ісуса Христа. Ніхто не приклав стільки старань та пильності, щоб з'єднати нас з Отцем Небесним, як це зробив Ісус Христос. Бог — святий, а людина — гріхов-

на, між ними прірва — непрохідна, розрив — абсолютний. Це проблема, яка, з людського погляду, не підлягає вирішенню. Хто відновить спільність з Богом? Бог прагне спільності з людиною, але гріх не допускає до цього. «...Яка спільність світла з темрявою?» — говорить Слово Боже. Знаючи це, Ісус сміливо заявив: «Ось іду, ...щоб волю чинити Твою, Боже» (Євр. 10:7). Тільки Ісус, Агнець Божий, розв'язав цю проблему: «...Він немочі наші узав і наші болі поніс» і «... Його ж ранами нас уздоровлено». Він, тільки Він, Єдиний і Праведний, зруйнував стіну, що розділювала нас з Богом; це Він з'єднав смертю Своєю на Голгофі дві ворогуючі сторони в одно; тільки Він міг зняти печаті гріха з мого і вашого серця та подарувати право на спільність з Отцем. Ось що пише апостол Іван: «...що ми бачили й чули — про те ми звіщаємо вам, щоб і ви мали спільність із нами. Спільність же наша з Отцем і Сином Його Ісусом Христом» (1Ів. 1:3). Це є основа основ братерської спільності. Тому насамперед потрібно шукати Господа і сили Його, бо так написано в Псалмі 105:4: «Пошукуйте Господа і силу Його, лице Його завжди шукайте» і в Першому посланні апостола Івана (1:7): «Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха».

Проаналізувавши спільність апостолів до Голгофи і після Голгофи, ми бачимо різницю у їхніх стосунках. Якщо до смерті Христа ми часто бачимо їх разом і на морі, і на суші, і навіть в останній вечір з Ісусом, то після Його смерті вони по-

чали розсіюватись: хто пішов в Еммаус, а хто рибу ловити. Чому? Відповідь однозначна: вони втратили Учителя, основу своєї віри, а якщо немає фундаменту — дім руйнується. Ісус так говорив до апостола Петра: «Симоне, Симоне, — ось сатана жадав вас, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю. Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя» (Лк.22:31-32).

Христове воскресіння і Його об'явлення учням дало новий імпульс у їхніх стосунках та спільності, особливо повеління Учителя — не відлучатися від Єрусалиму, а чекати обітниць Отчої. В жодній Євангелії немає опису такого чудового зібрання, яке відбулося в єрусалимській горниці після вознесіння Ісуса Христа, коли «вони всі однодушно були на невпинній молитві». Це 120 душ в братерській спільності. В Діях (2:1) сказано, що «коли ж почався день П'ятдесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі». Результат цієї спільності всім нам відомий — на них злинув Дух Святий. День народження Церкви — це день, коли Тіло Христове почало діяти та зростати в любові. Читаємо про життя перших християн: «І вони перебували в науці апостольській, та в спільності братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах» (Дії 2:42). Чому по молитві Церкви затряслося місце, чому із темниці ангел Господній вивів апостола Петра, чому активно почала рости Церква? Відповідь одна: це дія могутньої сили Духа Святого через Церкву, яка однодушно в єдності молилась до Бога. Цього найбільше боїться ворог, який прикладає всі старання для того, щоб посіяти розбрат,

ворожнечу, неправду, користоловство і т.і. Одним словом, він намагається вкинути закваску гріха, від якої помалу вкисне все.

Що ж служить до розбрату та поділень в народі Божім?

1. Нечесність. Приклад сина Соломона Рехавама (1 Царів 12:1-16).

2. Користоловство. Приклад синів Самуїла (1 Сам. 8:1-3), синів Ілія (1 Сам.2:11-17), Ісава, Юди, Димаса (2 Тим.4:10).

3. Егоїзм, гординя, зловживання своїм авторитетом. Приклад Діотрефа (3 Ів.1:9).

4. Заздрість. Приклад Корея, Датана, Авірона (Числ. 16:1-35). В посланні Якова (3:16, 4:1-2) вказується на результат заздрості: «Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ».

5. Непогора, непослух. Приклад Саула, Гехазі, Самсона. Є ще інші причини, що приводять до неспокою в Церкві Христовій і порушують єдність, про що багато свідкує Слово Боже.

Тепер розглянемо, що буде Тіло Христове — Церкву, що зміцнює єдність.

1. Слово Боже. Авторитет «Так написано!».

2. Наповнення Святим Духом (Рим.5:5).

3. Бажання служити Церкві (1 Петра 4:10, 1 Кор. 12:25).

4. Любов до Бога і до ближнього (1 Кор. 13, 1 Ів. 4:7-8).

Погляньмо, що Бог зробив для нас, щоб ми були спільнотою Божою (Церквою):

1. Бог нас полюбив.
2. Син Божий помер за нас.
3. Дух Святий прийшов до нас.

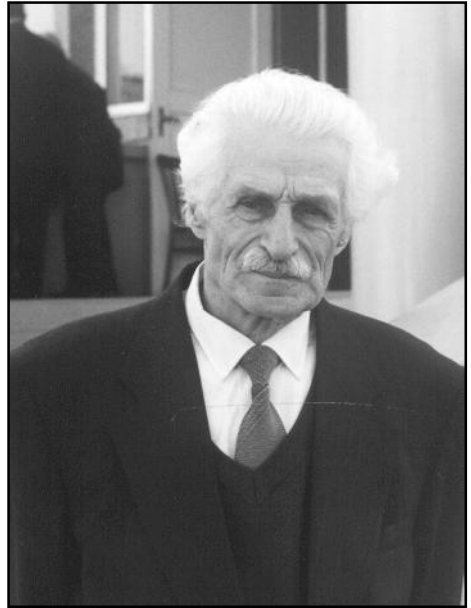
Свята Трійця працює над нами, щоб ми прагнули

спільності з Богом і один з одним! Слово Боже вказує нам на важливість цього: «Не забувайте ж і про добротинність та спільність, бо жертви такі вгодні Богові» (Євр. 13:16). Нехай допоможе нам Бог ревнувати про ці речі, які вгодні й любі Йому. Бо ж Сам Ісус молився до Отця, «щоб були всі одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я — у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, — щоб увірував світ, що Мене Ти послав» (Ів. 17:21). Апостол Павло з такими словами звернувся до ефеських пасторів: «Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Дух Святий вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він» (Дії 20:28).

Апостол Петро також застерігає віруючих: «Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник — диявол — ходить, ричучи, як лев, що шукає пожерти кого!» (1 Петра 5:8), а пасторів закликає: «...не пануйте над спадком Божим, але будьте для стада за взір» (1Пет.5:3). Це апостоли говорили, пам'ятаючи слова Ісуса Христа до них: «Стережіться, щоб вас хто не звів!» (Лк.21:8).

Я вірю Слово Божому, Яке говорить: «І буде останніми днями, говорить Господь, Я вишло від Духа Свого на всяке тіло». Ми живемо в останні дні останніх часів, коли Господь бажає злити пізній дощ на землю перед Своїм другим приходом. Але для цього необхідні умови: однодушність, братерська спільність, єдність. Тільки на це Бог вилле Свого Духа Святого, як Він це зробив в день П'ятидесятниці. Тож зробимо те, що залежить від нас, і ми станемо свідками Божої слави і дії Духа Святого. ■

Єпископ Житомирської області Микола Мартіянович КАМІНСЬКИЙ: «Мені не страшно передавати пасторський посох у молоді руки»

— Як найстарший за віком єпископ в Україні, що б Ви побажали молодим служителям?

— Я дуже радий, що бачу молодих служителів, які мають велику ревність і хочуть служити Богові. Це для мене найбільша радість, яку я сьогодні маю. Усвідомлюючи, що скоро настане мій час — і я залишу цю землю і працю, я не раз говорю на наших служіннях, що тепер не страшно залишати церкву. Є нам заміна. Бажаю своїм наступникам благословення і успіху в тій праці, яку вони вже виконують, не скривити, як то кажуть, борозни, а працювати так, щоб було видно, що вони є виконавцями Божого діла. Мені не страшно передавати пасторський посох у молоді руки, навпаки, я хочу бачити своїми очима, поки я ще живу і працюю, що вже є мені справжня заміна.

— У Вашій області є біблійний коледж. Яка його роль у духовному житті області та України загалом?

— Все життя я мріяв про те, щоб створити такий навчальний заклад, де можна було б учити на вчителів, пасторів, євангелістів. Чому? В ті роки, які минули, ми були як самородки, не мали освіти, мається на увазі офіційної. Ми вчилися тільки з Біблії. Як хто

засвоїв біблійне вчення, так і передавав його іншим. Бачили, правда, успіх, та все ж багато чого бракувало. Мрія про коледж з'явилася в мене ще в 1990 році. Він відкрився з благословення нашого Союзу. Це був на той час перший біблійний коледж в колишньому Радянському Союзі. Ми вже випустили сім випусків. Яку користь він дає? Велику. Служителі, ті студенти, яких ми випустили, пішли працювати по всіх республіках СНД, особливо по областях України. На Житомирщині, коли ми офіційно зареєструвалися, було 7 церков. Зараз ми маємо 35 зареєстрованих церков, 7 церков, які готуються до реєстрації, і в кожній з них є вже навчений пастор, котрий пройшов через наш біблійний коледж. Як бачите, є користь, і ми надалі будемо розширювати роботу коледжу, удосконалювати навчальний процес, так щоб усі наші люди отримували вищу біблійну освіту. Це буде благословенням для всього Божого народу.

— Який духовний стан церков області на фоні церков всього Всеукраїнського об'єднання?

— Щодо духовного стану, то хочеться, щоб він був кращим. Ми не маємо скандалів, неприємностей, живемо друж-

Микола Мартіянович Камінський увірував у 1942 році, водне хрещення прийняв у 1943 році, хрещений Духом Святим у 1945 р. У 1950 році був вибраний на пасторське служіння. У цьому ж році за віру в Бога був засуджений і перебував у засланні до 1956 року. У 1957 році рукоположений на служіння пресвітера-благословника, а у 1967 році — на єпископське служіння. Духовну працю здійснював на всій території Радянського Союзу. Брав участь у колективному клопотанні перед радянською владою про надання свободи віросповідання, член тимчасового оргкомітету з підготовки документів і організації Союзу Церков Християн Віри Євангельської. Брав участь у виробленні Статуту та Основ віровчення ХВЄ у 1987 році.

Єпископ церков ХВЄ Житомирщини з 1957 року. З 1950 року і до тепер — пастор церкви ХВЄ м. Коростеня. Виконує обов'язки директора Коростенського біблійного коледжу.

но, відчуваємо Божі благословення на наших служіннях. Ми в цілому не відстаємо від того стану, в якому знаходиться наше братство в Україні.

— Чи ведеться в області робота милосердя?

— У нас є благодійний відділ при церкві, який турбується про сиріт, інвалідів, малозабезпечені сім'ї і обездолених людей. Надаємо їм допомогу тим, чим можемо. Частково збираємо пожертви серед своїх членів: несуть люди все, що мають. Маємо зв'язки з людьми, що допомагають нам, а ми допомагаємо іншим. Співпрацюємо з місцевою владою. Нам легше так, тому що самі ми не можемо задовольнити тих проблем, які має народ. Наприклад, ми взяли під постійну опіку 108 дітей-інвалідів, так званих чорнобильців. Ми маємо необхідні списки, маємо дні відвідування. Ось скоро ми знову зберемо дітей, їхніх батьків, роздамо їм гарні подарунки. Це будуть продукти, одяг, іграшки. Стараємося хоч трохи підтримати обездолених людей. Нас знають, знають далеко, що ми це робимо, люди вдячні. Цим самим ми свідкуємо, хто ми є, що ми не тільки говоримо, а й робимо добро для людей.

— Це справжня євангелізація!

— Так, багато у нас є таких людей у церкві, які покаялися в результаті цієї праці. Ще ми відкрили в м. Коростені недільну школу яку, можуть відвідувати дорослі чи послати своїх дітей (у нас всього 350 дітей, 40 з них з віруючих родин, решта — ні). Батьки нам дуже дякують, що ми допомагаємо їм виховувати дітей. Це приносить дуже хороші результати: в нашій церкві є такі члени, діти яких відвідували нашу недільну школу. І вони були невірними, і діти їхні також;

тепер покаялись: і діти стали християнами, і батьки.

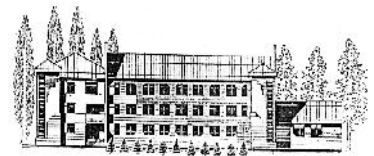
— Ваші побажання для читачів журналу «Благовісник».

— Божого благословення всім працівникам на ниві Божій! Працюйте жертвовно для Бога, віддавайте себе повністю на діло Боже, досягайте Божих благословень у власному житті, щоб мати, що передати людям. Бувають такі часи, що служителі ждуть, що благословення прийде в церкву від порогу, але, по правді, воно повинне прийти від столу. Я хочу, щоб служителі Божого народу були зразком для всіх вірних, подавали приклад служіння Богові. А всім читачам, як членам церкви, так і тим, хто хоче стати ними, я бажаю, щоб Господь допоміг зберегти своє життя таким, щоб збулося те, про що ми сьогодні проповідуємо. Щоб ми не тільки говорили про Боже Царство, але й усі прийшли туди і проспівали там нову пісню, якої ми ще не навчилися співати тут, на цій землі. Хай буде Бог з тими, хто славить Сина Божого, хто хоче служити Йому. Божих благословень!

Розмову вів Юрій ТРОЦЬ

В Житомирське обласне об'єднання церков ХВС у 1990 році входило 7 церков.

На сьогодні їх налічується 37. Силами коростенської церкви організовано 16 нових церков, 14 — іншими церквами області. В усіх новоутворених церквах працюють випускники Коростенського біблійного коледжу. В області є 8 молитовних домів, 4 церкви проводять богослужіння в орендованих приміщеннях, 25 — у житлових будинках. У церквах області діють 4 професійні хори, 11 недільних шкіл, 1 біблійний коледж.

Моє бачення духовної праці Божого домобудівника

В останньому розділі Євангелії від Івана ми читаємо про розмову воскреслого Ісуса з Петром. «Чи ти любиш Мене більше ніж вони?» У цьому запитанні немає докору за відречення Петра. Петро на той момент розумів свій стан. Для мене питання стоїть так. Петро є Каменем, який покладений у духовну будівлю поряд з Наріжним каменем Христом. Він є співпастором Пастороначальника і повинен пасти овець, які складають одне стадо Христове. І йому, Петру, який пасе це стадо, потрібно любити Христа більше, ніж вони. Він розумів цю істину і показав у ділі любов до овець і до Самого Христа. Він блавав тих, хто пасе Боже стадо, пасти овець, проявляючи більшу любов, ніж бачив у них. Якщо пастор не буде любити Христа більше, ніж вони, він не зможе добре їх пасти.

Нехай благословить Бог усіх пасторів Церкви Христової пасти Божих овець з любов'ю великою, більшою ніж в них.

Єпископ М.М. Камінський

ЗОНА

Вона пролягла не лише по українській землі, але й через людські серця. Хто зруйнує цю зону гріха, байдужості та безнадії?

Юрій ТРОЦЬ

Тринадцять років минуло з того часу, коли мільйони людей вперше почули назву невеликого містечка на Київщині — Чорнобиль. Відтоді це слово стало символом національної трагедії і асоціюється передусім з хворобами і смертю. Тринадцять років — число, якого забобонні люди бояться, — надто мало, аби подолати страшну руйнівну силу атома.

Про усі ті події та їх наслідки ми усі більш-менш обізнані. Ми добре знаємо про загибель воїнів-пожежників у ту жахливу ніч з 25 на 26 квітня 1986 року і про тисячі інших, які, навіть не підозрюючи цього, йшли на смерть як на виконання особливого завдання. Знаємо і про залізобетонний саркофаг, що закриває зруйнований реактор, і про тридцятикілометрову зону, непридатну для життя.

Але народна мудрість каже: «Краще один раз побачити, аніж сто разів почути». Тому, вирушаючи у відряд-

ження на запрошення пастора церкви ХВС міста Малина Миколи Матер'яна у другу чорнобильську зону відчуження в Народичинській район Житомирської області, ми не ставили перед собою завдання стати експертами або радниками у вирішенні нагальних питань. Нами рухала звичайна людська цікавість і бажання поспілкуватися з тими, хто ще й досі перебуває у зоні. А ще ми хотіли зустрітися з нашими братами і сестрами, які у ці важкі часи знайшли відраду в Ісусі Христі.

До останнього часу в цьому районі не було ні однієї євангельської церкви, ні одного віруючого. Лише чаклунство і ворожбитство як ніде буяло.

Важко пояснити, чому більше як за сто кілометрів від Чорнобильської АЕС в місті Народичах рівень радіації був настільки великий, що цю місцевість визнали як непридатну для життя, коли деякі міста, розміщені ближче, не були так уражені. Можливо, через оте чаклунство?

У місті Народичі силами

місцевої церкви та церков Малина і Коростеня час від часу проводяться євангелізаційні зібрання. Результатом таких богослужінь стало народження тут церкви євангельських християн.

О десятій годині ранку ми з Миколою і його рідним братом Олегом виїхали до Народич і уже через півгодини були на КПП зони відчуження. Показавши посвідчення пастора, брат Микола пояснив мету нашої поїздки: відвідати віруючих у Народичах. Сержант міліції виписав пропуск — і ми вже за умовною лінією зони.

Коли подивитись навколо, то нічого особливого, що нагадувало б про небезпеку для життя, не видно. Тільки незасіяні поля і недоглянуті

сади наводять смуток. Тринадцять років працюючі руки хлібороба не збирали тут врожаю. Тринадцять років — не так і багато в порівнянні з життям людини. Але цього досить, щоб поле саме засіялося насінням берези і сосни — скоро тут поростуть ліси. Я розумію біль серця того, хто знає ціну найменшому клаптику землі. Але хто зрозуміє Того, Хто

жителів все ще живуть тут.

І ось уже тринадцять років обробляють свою ділянку, а сусідська заростає травою і бур'яном. Тринадцять років вони бачать порожні, що чорніють повибиваними вікнами, будинки, куди колись у гості ходили. «Живуть, бо поки що немає куди їхати, — каже вчителька української мови і літератури місцевої школи Аврамчук

лишилися без своїх господарів. Але, як нам говорили, тут живе один дідусь — сам і нікого більше. Те, що самосели — так називають тих, хто повернувся сюди після відселення, — бояться людей і живуть із звірами, — перебільшення. Микола Онурійович Заїка з радістю приймає нежданих гостей і запрошує присісти на лаві. Його життя невеселе. Як і всі інші, він колись залишив свою оселю. Але, як він сам каже, «старе коріння на новому місці не приживається». Ось і повернувся він з Джанкою від дочки доживати вік у своїй хатині, яку на той час майже всю розграбували. Дружина померла, і вже два роки живе дідусь на самоті. Хоча не зовсім сам. «Кози дикі приходять, кабанчики дикі були раз на подвір'ї, зайчики по дорозі бігають», — каже дід Миколай.

— А вам самим тут не скучно?

— Чому не скучно, скучно, але що ж ти зробиш.

— А діти у вас є?

— Є, у Джанкої живуть. Я там жив, працював, але баба заоперувала їхати назад.

— А назад у Джанкою, до дітей, ви не хочете поїхати?

— Ні, ні до кого не хочу їхати. Я їх вигодував одинадцятьох, всіх вивчив, а вони не можуть мене одного прогдувати.

— З якого ви року?

— З 1917.

— Справляєтесь самі?

— Так, сам. Хліб купую у сусідньому селі Базарі. Дочка прислала листа, що ось приїде і забере. А я їй відповів, що якщо спеціально по ме-

*Вже не напоїть висохла криниця,
Життя в ній подорожнім не знайти.
Скрипить розсохлим деревом — не спиться:
«А хто ж їм дасть джерельної води?»*

заплатив Ціну за ті ще незасіяні поля, які чекають працівників. Хто піде обробляти духовну цілину? І якщо для поля чорнобильської зони надії мало, то для духовної зони надія у Слові Бога Живо.

Перше село, де ми зупинилися, — Базар. Його історія знає нелегкі часи. На окраїні цього села є історичне місце поховання 359 воїнів української армії, що були страчені в листопаді 1921 року. Сумна історія цього села на цьому не скінчилася. Йому, як і багатьом іншим, судилося бути покинутим. Але не всі його жителі виїхали у місто Брусилів Київської області — більше половини

Надія Іванівна. — У школі, де колись було більше 250 дітей, залишилось 150. Але, на жаль, здоров'я дітей з кожним роком погіршується. — І додала, зітхаючи: — Життя тут не буде». Але такий песимістичний настрій розвіює учень цієї ж школи Віктор, який нещодавно прийняв Христа як свого особистого Спасителя: «Без Ісуса сумно скрізь, а з Ним всюди радісно». І добре, що є ті, хто не зважаючи ні на що, трудиться в ім'я Господа, щоб таким, як Віктор, було радісно.

Поряд невелике село Колосівка. Відразу при в'їзді знак: «Зона обов'язкового відселення». Всі 48 дворів за-

не, то краще нехай не їде, бо я не поїду.

Нам важко зрозуміти психологію людини, що живе без електроенергії, спілкування з людьми, а головне — без надії. Лише очікування смерті щодня і щоночі. І я вважаю, в такому разі наше християнське сумління повинне сказати: «Ось де твоє місце, проповідуй Слово Боже, поки ще вони живі». «Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, хіба не підтримаєш їх?» — каже Слово Боже у Приповістях, і це повинно стати гаслом нашого життя. Адже такий не тільки один дід Миколай. Їх тисячі, сотні тисяч, мільйони — без Світла Божої Правди. Слава Богу, що є такі брати, як мої попутники, які готові потрудитися

кає радіаційний фон і велика кількість міліціонерів на вулицях міста, головне — житло. Воно тут втратило свою ціну. Особливо сюди вабить тих, хто повернувся з місць позбавлення волі. Їм є де жити і є чим пожитися.

Але повертаються у зону не тільки живі, а й мертві... У селі Великі Кліщі, де ми в

ки людина прикипає до матінки-землі і до всього земного. Бо ж інакше як пояснити те, що одна-єдина бабуся залишилася у цьому селі, де колись жило понад 250 сімей, лише через те, що «вони» не дали взяти з собою її корову. І вже тринадцять років вона «один у полі воїн».

Баба Настя: «А якої ж ви вери хлопчики?»

Одинадцять дітей вигодував — а тепер сам...

для забутих великими світу цього людей.

Місто Народичі також підпадає під повне відселення. Але люди, як я помітив, не поспішають його залишити. Навіть навпаки, вони сюди приїжджають на постійне проживання. І їх не ля-

останнє зупинилися, на кладовищі побачили свіжу могилу. Дата смерті покійного: 16.05.99. Мабуть, така була остання воля цієї людини: «Поховайте мене на своїй землі».

Мені, як християнину, стає зрозумілим те, наскільки

Наша поява спочатку її насторожила, але згодом ми розговорились, і я побачив в її очах голод. Духовний голод, який не втамувати п'ятнадцятихвилинною розмовою.

— Бабцю, ви виселялися звідси чи ні?

— Я? — Ні, я тут жила і тут живу. Я і кроку звідси не ступила. Всі поїхали, хто в Київ, хто в Житомир, а тут я сама.

— До вас хтось навідується, приїжджає?

— Такі ж хлопці, як і ви.

— А щовони тут роблять?

— А те що й ви. Все записують, фотографують бабу. Ніби вона комусь потрібна.

— А до церкви ходите?

— Так. Я ні однієї служби не пропускаю. А ви-то якої вери?

Бабуся пильно, суворо дивиться на нас. Ми як могли переконували стареньку,

— Все болить.

— Маєте господарство?

— Є корова.

— Оту, що ви не залишили?

— Ні, то її дочка.

— Дякуємо щиро. Хай Господь вас оберігає.

— Та погуляйте трошки. Я рада що ви прибули.

В очах старенької, за характером такої міцної жінки, з'явилися сльози. Розумію, не так часто ця одиначка може поспілкуватися і відкрити свою душу.

Вона ще довго довго стояла і махала рукою нам на прощання. А брат Микола сказав: «Я ще обов'язково повернусь сюди, привезу їжу і одягу, — нехай відчує, що той Ісус, про якого ми їй розповідали, воістину любить її дбає про неї».

Ми домовилися про проведення

наступного дня евангелізаційного зібрання в іншому селі. «Ми будемо вас чекати, — запевнили місцеві віруючі, — і люди також придуть». Ці слова ще довго звучали у моїй пам'яті.

Цю пісню, написану пастором, співають у малинській церкві. В ній біль та надія, в ній щире бажання допомогти тим, хто залишився у ЗОНІ — зоні гріха та безнадії.

* * *

**Древлянська земле, сумом сповита,
Розруху і голод бачила ти.
Дорога до Бога для тебе відкрита.
В спокуті сердечній до Нього прийди.**

**Житомирський краю, Полісся ти рідне,
Про тебе до Бога молюся завжди.
Я вірю, що доля твоя ще розквітне
І спокій ти знайдеш від смутку й біди.**

**Сльозю омиті, залишені хати —
Чорнобиль пронісся смертельним крилом.
Пішли ви притулок для себе шукати,
Скорботно простившись із рідним селом.**

**Немає на світі притулку для долі,
А він тільки є ув Ісусі Христі.
Живім по Його Божественній волі —
І матимем щастя постійно в житті.**

**І жито, і мир нам Богом даровані.
Ми йдем, гречкосії, по рідній землі.
Чекає Ісус нас в Краю Обітованім —
Забудем там смуток і болі, й жалі.**

Микола Матер'ян

що ми є християни. Коли ж, здавалося, уже повірила, що ми тієї ж «вери», то все просила розповісти, хто ж такий Святий Миколай, свято якого було в той день.

— Вам, бабуся, не скучно?

— Ви виключіть отее-во (показує на диктофон).

— Як ваше здоров'я?

— Як коли. Коли ще сонячна погода, то нічого. А коли дощ і сирість, то все крутить і ламає.

— Що вам болить?

Добре, коли тебе чекають вдома дружина і діти. Коли тебе батьки виглядають кожного разу. Добре, коли ти скрізь бажаний. Але Господь нас посилає навіть туди, де нас не чекають. Він просто наказує: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» Тож наскільки приємніше іти туди, де нас чекають.

...Дорога заростає травою. Добротні будинки старіють. Життя згасає. Колишні жителі зони залишили тут те, що було для них рідне і дороге: будинки, господарство, поля, залишили частинку свого серця, частинку себе. Вони, напевне, навіть у страшному сні не думали, що так може статися. Це справді була непередбачувана подія. Але про іншу подію чітко і недвозначно говорить Слово Боже. Кожному з нас свого часу доведеться залишити все на цій землі, а забрати з собою лише те, що було зроблено в ім'я Ісуса Христа. Чи ми готові до такого переселення із зони гріха та безбожжя у країну чистоти та світла?

Луцьк-Малин-Базар-Колосівка-Народичі-Великі Кліщі-Малин-Луцьк.

(Фото автора)

Знак «Кінець населеного пункту».
Для цього села дійсно прийшов кінець.

Азартні ігри: вогонь за пазухою

Часто на вулицях міст можна зустріти невеликі групки людей, які тісно збившись до купки, жваво щось обговорюють навколо примітивних столиків. Йде гра. Спритні молодики пропонують перехожим «спробувати щастя». Назва гри особливого значення не має — час від часу вона змінюються. Але суть залишається тою ж — виманити гроші. І жертви, як метелики, злітаються на яскраве світло легкої наживи.

Це лише один із тисяч проявів азартної гри. Нею захоплювалися з давніх-давен: історія зберегла згадки про ігри стародавніх римлян. Сьогодні азартні ігри набули сучасного забарвлення: комп'ютерні іграшки стали невід'ємною складовою дозволя більшості підлітків. Все частіше лунають тривожні повідомлення про небезпеку подібних захоплень. Уже зафіксовано чимало випадків психічних захворювань на цій основі: молоді люди настільки захоплюються ігровими автоматами, що стають залежними від них не менше, ніж від наркотиків чи алкоголю, і лікування цієї залежності вимагає значних зусиль.

Прояви азарту різноманітні. Є азартні ігри, які здаються зовсім невинними, а виграш іноді йде на досить-

таки хороші справи. Але Слово Боже вказує, що азартні ігри суперечать волі Божій.

По-перше, гравець покладається на везіння, а не на Бога.

По-друге, він розраховує нажитися на програші іншого. Це вже межує зі злодійством. Термін «взяти», який використовується в азартних іграх, в принципі означає «відібрати». «Куропатва висиджує яйця, яких не принесла,— це той, хто багатства набув, та неправдою: він покине його в половині днів своїх, і стане безумним при своєму кінці...» (Єр.17:11).

По-третє, азартні ігри розвивають в людині жадібність. Гравець старається не давати, а брати, тобто свої інтереси ставить вище самопожертви. Це підриває моральні принципи суспільства.

Згідно Біблії, є три законних способи здобуття матеріальних благ:

Праця: «... як хто працювати не хоче, — хай той не їсть!» (2 Сол.3:10).

Мудре вкладання грошей (див. притчу про таланти, Лук.19:11-27).

Дарунки чи спадок: «Не діти повинні збирати маєток батькам, але дітям батьки» (2Кор.12:14).

Гравець чимось подібний

на алкоголіка. Він знаходиться під владою ілюзій і вважає себе господарем своєї долі. Та стається по-іншому — життя крутить ним. Він вважає себе нормальною людиною, а тим часом руйнується особистість, сім'я. Він влізає в борги... краде...

Іноді гравець обіцяє більше не грати, але він не робить цього доти, доки не станеться якесь лихо, доки йому не доведеться заглянути в лице дійсності.

Спонукою до гри стає пожадливість. А оскільки пожадливість є грішною, вона засуджується Богом. «А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокосу та в сітку, та в численні нерозумні та шкідливі пожадливі, що втручають людей на загибель» (1Тим. 6:9).

Той, хто грає, дуже швидко стає залежним від гри. Втрачається інтерес до всіх інших справ, впадаючи у своєрідний транс, людина губить почуття реальності і в надії відіграти те, що прогнала, жертвує усім: грошима, маєтком, навіть жінкою (про

що згадується в російській літературі). По суті, гравець стає рабом гри. А Павло застерігає коринтян від усього, що може зробити їх рабами, навіть від речей, що самі по собі не є гріховними, а азартна гра не належить навіть до них.

Навернення до Христа — єдине вирішення проблем для таких людей. Після навернення багато хто з них втрачає потяг до гри. В деяких випадках потрібен час, аби подолати спокусу і досягнути повного душевного зцілення. В алкоголіків і гравців є багато спільних проблем, подолати які можна лише прийнявши Ісуса Христа.

Дехто з віруючих не усвідомлює до кінця небезпеки азартних ігор, помилково вважаючи, що такими є лише, скажімо, карти. Але азартні ігри включають у себе набагато більше. Це і такі безневинні, на перший погляд, лотереї, що організуються навіть державними органами, і комп'ютерні ігри, що все більше проникають у наше життя. До речі, комп'ютерні ігри небезпечні ще з іншого боку: серед них є чимало таких, що межують із окультизмом та демонізмом. Справа в тому, що гравцям пропонується битва із чудовиськами, що мають фантастичну зовнішність, силу та можливість. При бажанні (а здебільшого гравці роблять саме такий вибір) можна стати самому чудовиськом і боротися, скажімо, з простими людьми. Після «втління у роль» багатьом гравцям, серед яких переважна більшість підлітки, так і не вдається «перевтілитися», і вони починають на практиці робити те, що пе-

реживали на екрані монітора.

А ось свіжий приклад того, що стоїть за азартними іграми. Уквітні засоби масової інформації України повідомили про те, що один гравець національної лотареї виграв мільйон гривень. Кореспонденту «Фактів» вдалося зустрітися із жінкою-щасливцем, прізвище якої не називається. Вона так пояснила секрет успіху. «Коли джек-пот виріс до мільйона, мені так закортіло отримати ці гроші. Дійшло до того, що я стала кликати допомогу у Вищих сил. Не знаю, що зіграло роль, але за два дні до розіграшу мені приснилися три цифри... Ранком прокинулася із впевненістю, що саме ті цифри принесуть мені успіх...». Коментувати, думається, ці слова не потрібно.

Історія донесла до наших днів один із каменів, що ним покривали тротуар перед палацом Ірода. На ньому чітко видно сліди старовинної гри. Цілком можливо, що в той час, коли скривавлений Ісус стояв перед Пилатом, римські воїни розважалися грою... А потім біля підніжжя хреста кидали жереб, щоб поділити одягу Розп'ятого.

- ☑ **У 1974 році італійський бізнесмен програв у Монте-Карло в рулетку 1.920.000 доларів.**
- ☑ **У цьому ж році арабський принц програв у Лас-Вегас тільки в одній грі більше мільйона доларів.**
- ☑ **У 1975 році бразилець Мірон де Соуза отримав найбільший за всю історію виграв. Поставивши в одному футбольному лото 33 центи, він виграв 2.451.549 доларів.**
- ☑ **У 1976 році американець із Нью-Джерсі виграв у лотерею і до кінця життя буде отримувати по 1776 доларів кожного тижня.**

рідко, коли совість не дозволяє піти на такий крок, він закінчує життя самогубством. Усі азартні ігри у більшості випадків контролює мафія, що говорить саме за себе.

Апостол Павло каже: «Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (1 Кор. 6:12). А от азартні ігри саме володіють людиною, роблячи її фактично іграшкою в руках сатани. І лише щире покаяння перед Богом може звільнити від такої залежності. «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, — віддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12:1).

Юрій ВАВРИНЮК

Азартні ігри небезпечні ще й тому, що, як правило, вони пов'язані зі злочинністю. Не маючи чим заплатити борг, той, хто програв, наважується на злочин. Не-

«Хочу присвятити своє життя служінню Господеві»

Жили мої рідні на краю невеличкого села, яке розташоване в Рівненському районі. Родина моя була православна, але до церкви рідко хто ходив. Ходили до церкви тільки на великі свята, які відзначалися гучно, на столі завжди була горілка.

Коли мені було десь років два-три, я з старшими дітьми грався біля дитячого садочка і заліз у великий дерев'яний ящик, в який збирали макулатуру. Старші хлопці, граючись, підпалили папір і повтікали, а я, найменший, не зміг вилізти і залишився в палаючому ящику. Це була пора жнив, всі люди займалися своїми справами і не звернули уваги на те, що там щось горить. Але якраз вийшла на город одна жінка і почула, що хтось плаче, підійшла і знайшла мене.

Потім, зимою, я, п'ятирічний, ходив по вулиці, а мама була на роботі (працювала на фермі), і дуже намочив взуття. Прийшовши додому, я зняв його і поставив на гарячу плиту (у нас не було тоді газу і палили дровами). Тоді взуття моє почало диміти, а я розгубився і не знав, що мені робити, бо кімната скоро наповнилася димом. Моя мама в той час відчула тривогу, її охопив неспокій, і вона пішла

подивитися, що я роблю. Коли вона відчинила двері, то побачила, що вся кімната заповнена їдким димом, а я лежу під дверима і через те, що двері щільно не зачинялися, дихаю тим повітрям, що проходило крізь щілини. Так декілька разів Господь рятував моє життя.

Подальше моє життя складалося, як і в багатьох дітей: школа, навчання в ПТУ, а потім призвали мене на службу в армію. Потрапив я служити в Афганістан. Ось тоді, знаходячись в таких умовах, коли смерть багато разів на день дивиться у твої очі і кожної хвилини може обірватися твоє життя, я почав згадувати про Бога. Під час виконання одного завдання ми попали під обстріл. Було страшно, навколо вибухи, нема куди сховатися, бо знаходились на відкритій місцевості. На спині у мене був рюкзак із мінами, детонаторами, патронами, всього близько 25 кг, і кожної хвилини туди міг влучити осколок, який спричинив би вибух усіх боєприпасів. А тоді від мене не залишилося б нічого, навіть квадратного сантиметра. І я почав молитися до Бога. Вірніше, я не молився, бо не вмів, а лише просив: «Господи, збережи мене». Коли об-

стріл ніби припинився, я піднявся, щоб перебігти і захватитися у більш безпечному місці, раптом пролунав страшної сили вибух. Мене відкинуло вибуховою хвилею, кинуло на землю. Вибух стався поруч зі мною, але я залишився живий та непошкоджений. З того часу я твердо знав, що Бог існує та ще й любить мене.

Коли я повернувся з армії, то не прийшов до Господа, а продовжував жити таким життям, як і до армії. Працював я монтажником на будівництві. Одного разу, коли повертався додому на велосипеді, мене збила легкова машина. Я вдарився об лобове скло, розбив його і перелетів через машину на асфальт. Після такої аварії в кращому разі я мав би лишитися інвалідом, але я залишився живий та здоровий. У мене був перелом тільки одного ребра. Здавалося б: зупинися, подякуй Господеві за всі Його милості, але ні, я і далі продовжував своє марнотне життя.

Згодом я одружився, і у нас мав народитися син, але він народився мертвим. Невдовзі трагічно загинула моя мама, у неї стався крововилив. Я почав дуже пити, перестав ночувати вдома. Ми почали сваритися з дружиною.

І хоч Господь подарував мені другого сина, та я вже не міг зупинитися в житті. Пробував кинути пити, але у мене нічого не виходило. Найдовше, що я міг не пити, — це три тижні, а потім все спочатку: пив, гуляв.

Якось моя дружина познайомилася з віруючими людьми, які запросили її на зібрання. Я їй не забороняв, але сам нізачо не хотів йти на служіння. Мене здивували ті переміни, які сталися в моїй дружині. Вона стала стриманою, лагідною, хоч я продовжував пити та гуляти. Коли я приходив додому п'яний, вона просила мене, щоб я перестав пити, бо так я загину, а вони з сином мене люблять. Коли я крізь сон чув, як вона плаче і молиться за мене, мені ставало якось ніяково. Мені почали набридати компанії, з якими я водився. Сидячи ввечері в кафе у веселій компанії, я почав задумуватися, чому я тут сиджу і що роблю, адже у мене сім'я: дружина, син, які переживають за мене і чекають мене. Я ж сам жив без батька і знаю, яке це життя, а мій син стає сиротою при живому батькові, бо мене або немає, або я п'яний. Яким виросте він? Хто його чогось навчить? Я бачив його очі, як він дивився, коли його друзі йшли разом з татом, мамою веселі та життєрадісні. Так я жив з цими думками, все частіше задумуючись над своїм життям.

Одного разу, коли дружина запросила мене на зібрання, я з неохотою пішов туди. Коли я почув Слово Боже, побачив, як дорослі та діти співають і славлять Господа, я не міг стримати сліз. Переді мною проплив-

ло все моє життя. Я пригадав, скільки добра зробив мені Господь. Скільки разів Він рятував моє життя, а що я зробив? Я відплатив Йому своїм п'янством, розпустою, злом, ненавистю. Я був негідним називатися людиною. Це я і мої гріхи вбивали цвяхи в Ісусове тіло на хресті. Тоді я почав кликати до Господа: «Боже, чи зможеш Ти мені простити все, що я вчинив перед Твоїм лицем? Господи, я не можу і не хочу так далі жити! Я не вартий життя! Я скалічив не тільки своє життя, але й життя своєї сім'ї! Господи, зроби зі мною що-небудь. Прости, якщо можеш! Ти ж можеш все! Ти ж є Бог, Ісусе!»

Друзі! Ви знаєте, я відчув присутність Господа! Я відчув, як у мене проникає тепло, як стає легко та спокійно на душі, сльози радості лилися з моїх очей, коли вся церк-

ва молилася за мене. Я відчув себе новою людиною, коли ми з дружиною та сином разом обнялися. Господь простив мені! У мене почалося нове, по-справжньому щасливе життя. Я прийняв водне хрещення.

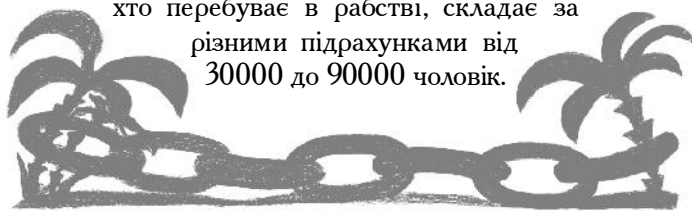
Зараз я навчаюсь в місіонерській школі. Хочу присвятити все своє життя служінню Господеві, нести світло Євангелії тим людям, які живуть без Бога, страждають у цьому світі, не знаходячи виходу із свого становища. Я не хочу, щоб хтось загинув у своїх гріхах, проводячи своє життя не так, як потрібно. І я дякую моєму Спасителю за Його милість, за Його святую кров, пролиту на Голгофі за мене, за Його спасіння, що Він дарував мені!

В'ячеслав МАРЧУК,
м. Рівне

Місіонерські новини

Християни в Судані залишаються об'єктом нападів з боку прибічників «джихада» — «священної війни» проти «невірних». Ісламські активісти, що знаходяться при владі в цій північно-східній африканській країні, поставили собі за мету вижити християн із суданської території. Масові випадки захоплення їх і продажу в рабство стали нормою. Місіонер Кол Бомбей повідомив в інтерв'ю журналу «Харизма», що «рабство християн є законним, оскільки вони не вважаються за людей». Асамблея п'ятидесятницьких церков Канади за останні декілька місяців викупила понад 1700 суданських рабів по середній ціні 100 доларів за людину. Також відомо, що кількість тих, хто перебуває в рабстві, складає за

різними підрахунками від
30000 до 90000 чоловік.

Як знайти у Москві брата?

Добігає ось уже п'ятдесят років, як я живу з Господом. Всяко бувало у житті: і радість, і смуток, і труднощі. Багато-багато разів я звертався до Господа з різними проханнями — тепер уже не про всі і згадаю. Та один випадок зі свого життя, хоч з того часу минуло вже близько тридцяти п'яти років, свіжий у моїй пам'яті, ніби стався учора. Він наче вкарбував у мою свідомість, у мою душу слова нашого Спасителя: «І коли що просити будете в Ім'я Моє, те вчиню, щоб у Сині прославивсь Отець» (Ів. 14:13). Я тоді дізнався напевне, що також належу до тих щасливих людей, яких Господь чує, коли вони звертаються до Нього в молитві.

Я тоді працював на залізниці. А залізничники мали дозвіл на один безплатний проїзд упродовж року. Я вирішив скористатися з цієї можливості, бо мій десятирічний син дуже просив мене, аби ми поїхали до Москви: йому чомусь дуже хотілося поїздитися у метро. Ну, якщо подорожувати, то подорожувати. Виписав я свій безплатний квиток на Ленін-

град і Таллінн через Москву — і ми поїхали.

Християни-п'ятидесятники тоді ще не мали молитовних будинків і сходилися на зібрання невеличкими групами додому до когось з братів або сестер. Львівські брати дали мені адресу однієї такої квартири у Москві. Мешкав там брат, якого звали Іваном, а прізвища вже, на жаль, не пам'ятаю. Планувалося, що ми з сином приїдемо до брата Івана й переночуємо в нього. Він дасть адреси братів у Ленінграді і Таллінні, і ми поїдемо собі далі.

Квартиру брата Івана ми знайшли швидко. Я називав адресу, записану у мене на папірці, а люди казали: «Вийдіть тут, пересядьте там». Та як на біду, брата Івана вдома не було, сусіди пояснили, що він на роботі і повернеться тільки ввечері. Що робити далі, я не знав, зате знав мій син — звісно, кататися в метро! І ми пішли кататися. Син був щасливий, і мені, признаюся, це також сподобалося. Я став як та дитина. Одне слово, ми й не стямалися, як настав вечір — саме час повертатися до брата Івана. Я

вже знав, що це дуже просто: покажеш людям адресу, а вони допоможуть. Я до кишені за папірцем, а його там нема. У мені все так і затерпло — що ж тепер робити?! Адреси ж то я не пам'ятаю! І навіть приблизно не можу згадати, що там написано.

Я стояв, як одере'янілий, серед чужих людей, які байдуже проходили мимо, заклопотані своїми справами. Вони не могли мені допомогти, якби навіть і захотіли. Адже я навіть не знав, про що їх запитати. Справді, не питати ж у величезній неозорій Москві у незнайомих людей, чи вони, бува, не знають, де мешкає брат Іван? Ото б сміху було! І я зрозумів — ніхто, крім Бога, мені не допоможе. Я всього себе віддав Йому, я молився і плакав. Мій син, побачивши, що я плачу, і собі зарюмсавав, і раптом, наче якась невидима сила зрушила мене з місця. Заклопотані люди й далі пробігали мимо, не звертаючи на нас уваги. А я ішов, плакав і молився. І раптом бачу: одна жінка глянула на мене і зупинилася. Мої ноги наче самі піднесли

мене до неї. Ви можете подумати, що я смішний. Думайте, як хочете. Але я запитав її, чи вона не знає Івана, і назвав прізвище, його я пам'ятав. Якби виявилось, що вона не знає, то мій учинок справді виглядав би смішним, дитинним або навіть дурним. Але уявіть собі — вона знала того Івана, нашого брата у Христі! Перша людина, до якої я звернувся зі своєю бідою, допомогла мені! Виявилось, що вона також християнка і

мешкає недалеко від Іванового будинку. Щоправда, від того місця, де ми зустрілися, туди треба було їхати через усю Москву. Ми й поїхали, тепер уже разом, і всю дорогу дивувалися з цієї чудесної зустрічі, і нам було зрозуміло, що вона може відбутися тільки з Божою допомогою.

Не менше дивувався й радів і брат Іван, до якого ми приїхали пізно ввечері. Ми сиділи всі разом до півночі, розмовляли, молилися і сла-

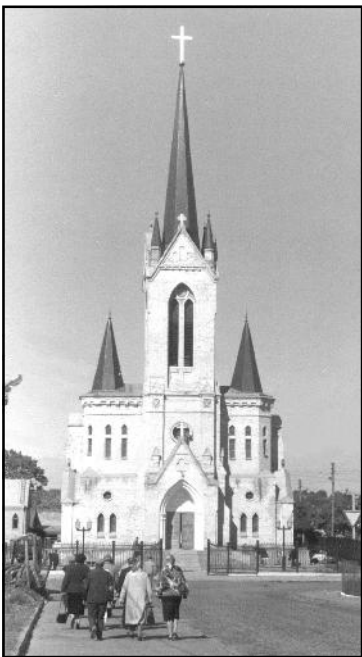
вили Бога. Наступного дня брат Іван відпровадив нас до ленінградського поїзда, дав нам адреси братів у Ленінграді і Таллінні. І я свідчив тамтешнім братам і сестрам про те, як Бог відповів на мою молитву.

Тепер якби мене хтось запитав, як, не знаючи адреси, знайти брата у Москві, то я відповів би дуже просто: «З молитвою і Божою допомогою!»

Газета «Християнське слово»

ПРО РЕЛІГІЙНУ КОНФІГУРАЦІЮ КРАЇНИ

Станом на січень 1999 р. в Україні діє 21843 релігійні організації 80 конфесій, течій і напрямків, серед них 204 духовні центри та управління, 21134 громади, 144 місії, 35 братств, 94 духовні навчальні заклади. Порівняно із 1997 р. релігійна мережа

зросла на 1437 одиниць, або на 7%, чисельність релігійних громад — на 1354 і становить 21134 одиниці. За-

галом зростання інституційної мережі відбувається в межах прогностичних оцінок Комітету і становить 5-7% на рік.

44,7% релігійних організацій країни зосереджено на заході України, але найбільш динамічно їхня кількість зростає в центральному регіоні. За останні 10 років відсоток громад віруючих збільшився в цьому регіоні з 24,7 до 49,3. Тільки за останні 3 роки тут утворено 1723 громади, що у 4,3 рази більше, ніж у західних областях. При цьому приріст відбувається в основному за рахунок православних громад, чисельність яких за останні 6 років фактично подвоїлась — з 2310 до 4495, а за останні три роки зросла на 1107 одиниць, що становить 53,4% новоутворених в Україні православних парафій. Загалом у центральному регіоні діє 6956 громад віруючих, що вдвічі більше, ніж їх було на початок 1992 р. Дуже динамічно збільшується й кількість релігійних громад у південно-східному

регіоні: на 155,4% в 1997-1998 рр.

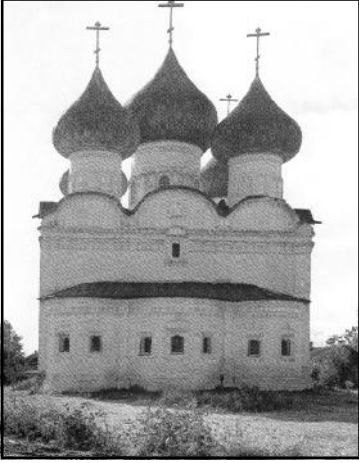
Найбільш суттєвих змін на конфесійній карті України минулого року зазнала мережа православних громад (+861, або 63,6% ново-

утворених громад проти +772, або 59,3% у 1997 р.). Станом на січень 1999 р. в Україні діє 11209 парафій трьох православних юрисдикцій, що складає 53% (проти 52,3 на січень 1998 р.) усіх об'єднань віруючих країни.

Стабільно розвивається Українська греко-католицька церква. За кількістю церковних структур (3301), зокрема монастирів (73) та громад віруючих (3212) вона посідає друге місце в Україні. З 3212 її громад 3115 (97%) розміщено на заході

України. Минулого року кількість парафій УГКЦ збільшилась на 61 одиницю, що є кращим показником за останні 5 років. Із 61 новоутвореної громади 47 припадає на західний регіон, 11

— на центральний, 7 — на південно-східний.

Мережа громад Римсько-Католицької церкви за 1998 р. збільшилась у 9 областях на 19 одиниць (у 1997 р. — на 16). 9 католицьких осередків засновано у чотирьох західних областях, 8 — у Полісько-

подільській зоні, на яку припадає 51,2% громад католиків, що розпочали діяльність у 1992-1998 рр., по одній громаді утворено у Дніпропетровській та Запорізькій областях.

Протестантизм представлений в Україні 32 напрямками. Станом на січень 1999 р. діє 5295 протестантських громад, що становить чверть релігійної мережі України. Минулого року їх кількість зросла на 363 одиниці, або на 26,9% від загального числа новоутворених згромаджень віруючих. Найчисельнішими та найвпливовішими залишаються всеукраїнські союзи об'єднань євангельських християн-баптистів (1830 громад) та християн віри євангельської-п'ятидесятників (1014), Український уніон церкви адвентистів сьомого дня (676) та релігійна організація Свідків Єгови, що нараховує 514 громад. З понад 500 традиційних самостійних протестантських громад останнім часом виокремились і перебувають у процесі організаційного

становлення відносно малочисельні об'єднання віруючих: Церква Христа (реставраційний рух у баптизмі), Союз Церкви Божої України та Церква Божа у пророцтвах в Україні (п'ятидесятництво) тощо.

Чисельність релігійних громад, створених національними меншинами (без римо-католиків), зросла в 1998 р. на 64 громади і складає 560 згромаджень віруючих 11 віросповідних напрямків. Половина з них — мусульманські громади, яких минулого року побільшало на 26 одиниць, в основному в Криму. За кількістю осередків віруючих за мусульманами йдуть іудеї (102), Реформатська (угорська) церква (100), німецькі лютерани (36) тощо.

Мережа громад новітніх релігій упродовж 1998 р. збільшилась на 116 одиниць; усього їх стало 559. 328 з них — харизматичні громади, число яких за 1998 р. зросло на 87.

Із журналу
«Людина і світ»

Порада, втіха, підтримка

«Тому ми й пильнуємо...—бути Йому любими» (2Кор. 5:9).

Молодий талановитий піаніст-віртуоз вперше виступав перед публікою. Глядачі не зводили очей з маестро, цілком захоплені чудовою музикою, що лилася з-під його рук. Коли прозвучав фінальний акорд, зал загримів бурєю оплесків. Всі встали, крім одного дідуся, котрий сидів у першому ряду. Піаніст пішов зі сцени пригнічений. Вже за кулісами, коли адміністратор концертного залу став вітати його з великим успіхом, юнак сказав: «Я погано грав. Це провал». Здивований адміністратор вигукнув: «Як провал? Гляньте-но, всі, крім одного старенького, схопилися з місця і аплодують стоячи!» — «Так,— відповів музикант,— але цей старенький — мій учитель».

Так само важливо для Нас, щоб Бог

схвалював ваші вчинки, як для цього молодого музики було важливим схвалення його вчителя? Бо ж Його задоволення має бути найголовнішим стимулом у нашому житті. Але що саме Йому до вподоби? По-перше, наша віра (Євр 11 :6). По-друге, принесення Йому двох жертв: «жертви хвали» і жертви «добročинності та спільності» (Євр. 13: 15, 16).

Нехай метою кожного дня вашого життя стане догодження Богові, так, як догоджає Йому Ісус (Івана 8:29). Працюєте ви перед усіма на залитій яскравим світлом сцені чи здійснюєте свій труд у тиші та невідомості, але якщо ви виконуєте свій обов'язок з вірою, добročинністю й вдячністю в серці, — ви догоджаєте цим Богові. Понад усе Він допомагає вам, «чинячи в вас любе перед лицем Його через Ісуса Христа» (Євр. 13 :21).

Ольга Черномаз

* * *

Холола кров Господня на хресті —
Ми, колись падші, виправдані Словом.
Крім віри, що ми можемо принести?
Нам дарувалась праведність Христова.

Та як поволі й болісно, однак,
Міняємо одержі домоткані!
І чистота Його поки що в нас —
Пребілий одяг з чорними нитками.

Нам довго ще вибілювать нитки
Далекого едемського падіння.
Гріховна суть — то правда навпаки
І власна напівправда неподільна.

Та сяє неспотворена краса —
Гармонія вселенська непомильна...
Занапастили ми Едемський сад
І в Гефсиманський увійти посміли,

Де чистота високих одкровенень
І незбагненна радості наступність,
Вона у інших вимірах живе,
Олжі і напівправді недоступна.

За Спасом вслід ступили ми в цей сад
І стоїмо, взуття нечисте знявши,
Підзвітні Богу й вічним Небесам
Заслуги наші і провини наші.

Це вже не раз повторено нехай —
Про чорне й біле невичерпна тема.
Світліє нитка нашого гріха,
Як в Спасовій присутності живемо.

* * *

Мовчить Голгофа і мовчить каміння,
Кат діловито піднімає хрест.
Ніхто із них руки його не спинить.
Ніхто іржавий цвях не відбере.

Як солодко їм захищати Бога,
Як це почесно — вбити перший цвях...
Цар — «Самозванець» в'яне від знемоги,
А від тортур здригається земля.

О як вони Його зуміли «викрити»:
«Зійди з хреста, якщо ти справді — Бог»,
Лунав у небеса зухвалий викрик
Від ніг, уже скривавлених, Його.

Об хрест Господній зачепились хмари.
І б'ється натовп тисяччю очей,
І тисяччю зіниць волає: «Кари!»,
І Божа Мати вже стекла плачем.

А Він ще міг Отця Свого молити
За них, що бігли Бога розпинать...
Його любов єрусалимським літом
Через усі століття йде до нас

Через жадобу, підлість і огуду,
Де срібний гріш готує гріх новий.
І сходять із конвеєра Іуди...
А Він тоді останній із повій

Дозволив біля ніг Своїх стояти —
Слізьми покаяння гріхи відмити.
І погляд принципового Кайяфи
Ховавсь від Бога помежи людьми.

Мудрує ницість від початку віку:
«Одного стратим, та народ спасем».
І стигне кров німим нестерпним криком,
Як Бога розпинає фарисей:

Ці погляди, ці усмішки, розмови...
І Божий гнів не зціпить їм уста?!
Це ж скільки треба мати до них любові
І скільки сил, щоб не зійти з хреста!

* * *

Повік Розп'яття над жорстоким світом —
Краплина крові в пам'яті віків...
І наші душі нею вже омиті,
І покаяння паростки тонкі.

Підхоплені, мов тріски непомітні,
Глибоким виром звабливих страстей,
Чи здатні ми хоча б лиш зрозуміти,
Як Син страждав? І як страждав Отець?

Як Він мовчить... І як Він тяжко тужить:
Допоки світ — ця туга не мине,
Допоки править впевненість байдужа,
Допоки не настане вже кінець.

Як вічного Отця душа боліла
За Сина, за Єдиного Свого,
Коли терзали найдорожче тіло.
Одна Голгофа тут? Чи сто Голгоф?

Ніколи ми того не будем знати,
Що відчував, що думав наш Отець,
Коли Ісуса повели на страту,
Коли сміялись у лице святе.

Чи хоче наше серце осягнути
Вселенський біль Вселенського Отця
Чи нам зручніше у гріховній суті
Не знати ні початку, ні кінця?

В саду спокус, далеко від Голгофи,
В блаженному невіданні росли —
І сивіли серця людські потроху,
Й на долю виливали всі жалі.

Жили без Бога, горді й беззахисні,
Від прірви безкінечної за крок.
І птиця щастя з голосом зловісним
Всім на потіху кинула перо.

Зигзагами сумнівних траєкторій
Воно пливе над прірвою й тепер.
Хто б захистив нас від сліпих повторень,
Якби Спаситель на хресті не вмер?

... Гортає вічність сторінки епохи —
Ми стоїмо у Спаса біля ніг,
А Бог Отець вдивляється в Голгофу
Із висоти Святих очей Своїх.

* * *

Він вже настав, цей світлий
добрий день —
Розбила віра чашу безнадії,
І повертає лик свій до людей
Всепрощенням осяяна неділя.

А нам до неї крізь літа спішить —
Чистішим від покаянь і пробачень.
В молитві хай розвидниться душі,
Щоб Істину могла вона побачить.

І хай торкнуться нас, іще живих,
Ісуса очі — мудрі і предвічні.
Душі спасінням стрепенулась
Вись,
І благодать усіх до Бога кличе!

Дзеркало Слова Божого

*Світ мій, зеркальце, скажи,
Да всю правду доложи:
Я ль на світі всіх милее,
Всех рцмяней и белее?
И услышала в ответ:
— Ты прекрасна, спорч нет,
Но ...*

О. Пушкін

Далі зеркальце постраждало за те, що говорило зовсім інше, ніж хотіла почути цариця...

Завжди існував принцип: говори те, що подобається іншим, і тебе будуть любити, ти будеш вільний. Але якщо в тебе є переконання, які не відповідають загальноприйнятим, то тобі, м'яко кажучи, не повезло.

Те ж саме відбулося з Ісусом. Він не вмістився в «сірникову коробку» релігійних уявлень того часу, і Його вбили з дикою ненавистю, хоча Він не обманював, не крав, не вбивав. Цю ненависть неможливо виправдати чи пояснити. Його били так, що Він був спотворений до невпізнання. Варавва, сучасник Ісуса Христа, був убивцею, але це людям було легше зрозуміти, а значить — і виправдати.

Все те відбулося тільки тому, що Ісус говорив правду, тому що Його слова проникали прямо в серце і закликали змінити напрям думок та спосіб життя. І ось на це Слово Боже буває така людська реакція!

Нема нічого нового під сонцем. Сьогодні, буває, батьки говорять своїм дітям, які повірили в Ісуса: «Краще б ти була проституткою, ніж ходила в ту церкву». Краще Варавва, ніж Христос... Один чоловік, після того як його жінка повірила Слову Божому і прийняла Ісуса Христа своїм Господом, сказав їй: «Ти мені така не потрібна: з тобою тепер не вип'єш, не полаєшся, анекдот непристойний не розкажеш». Краще Варавва, ніж Христос...

Людина, яка живе за Словом Божим, своїм добродійним життям докоряє грішникам,

постійно нагадуючи їм про їхні пороки.

Читаючи Біблію, людина, немов у дзеркалі, бачить своє духовне каліцтво. В неї з'являється вибір: або визнати його і змінитися, або «розбити» дзеркало. «Бо хто слухач слова, а не виконавець, той подібний людині, що риси обличчя свого розглядає у дзеркалі, — бо розгляне себе та й відійде, і зараз забуде, яка вона є. А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробуває, той не буде забудько слухач, але виконавець діла — і він буде блаженний у діянні своїм!» (Якова 1:23-25).

Люди можуть поблажливо ставитися до багато чого, навіть до фашизму, тільки не до Слова Божого, яке закликає до змін в їхньому житті. Воно подібне до меча, що проходить «...аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (Євреїв 4:12-13).

Кожна людина, віруюча і невіруюча, буде давати відповідь Слову Божому. Ісус сказав, що Слово, яке Він проповідував, буде судити людей. «Суд же такий, що світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як світло, — лихі бо були їхні вчинки!» (Івана 3:19).

Сергій ЛУК'ЯНОВ

Якось керівники двох сусідніх держав, створивши тимчасову політично-військову коаліцію, вирішили піти війною проти спільного ворога. А оскільки це відбувалося майже три тисячі років тому на землі Ізраїля, то й підготовка до війни носила своєрідний характер. Обговорюючи між

Ахава, про які пророк не боявся говорити вголос. Він не боявся ні гніву самого царя, ані того, що на фоні одногоголосного схвалення з уст аж чотирьох сотень пророків його голос буде звучати надто непереконливо. Правда, там знайшлися «добровичинці»,

бі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували...» (2 Тим. 4:3). «Влещували» — це, щоб говорили лише хороше. І говорять. Такі вчителі сьогодні на гребені популярності. Їх запрошують, їх наслідують,

Коли правда очі коле

собою деталі майбутнього походу, царі Йосафат та Ахав побажали знати волю Божу щодо їхнього задуму. Відразу ж були запрошені пророки (аж цілих чотириста чоловік), і всі в один голос запроорокували перемогу. Здавалося б, тут не повинно бути ніяких сумнівів: пророцтво, підтвержене такою армією слуг Божих, є істинне. Та все ж Йосафат вагається: «Чи нема тут ще Господнього пророка?» — запитує він ізраїльського царя (1 Цар. 22). І тут чуємо цікаву відповідь: «Є один муж... Та я ненавиджу його, бо він не пророкує на мене добре, а тільки зле. Це Михей...»

Чи не знайома ситуація? «Ось ту людину я не люблю, бо вона говорить про мене лише зле». Той факт, що це «зле» є правдою, до уваги не береться.

Народна мудрість каже, що «правда очі коле». Багато людей не люблять чути про себе правду, бо вона зовсім не приваблива. Михей не був поганою людиною, були поганими вчинки

які хотіли «допомогти» пророку. Посланець, якого послав правитель, радив Михею: «Ось слова тих пророків, — одноустно звіщають цареві добро. Нехай же буде слово твоє, як слово кожного з них, і ти говоритимеш добре».

Ох, скільки в наш час є подібних «порадників»! І скільки тих «пророків», які говорять лише добре. Здебільшого це звучить як звичайнісінькі лестощі. Серед сучасного християнства стає модним говорити про велику Божу любов, його велич, хороші сторони людського життя і аж ніяк не про гріхи і все те негативне, чого не бракує в церквах. Проповідник чи пастор, який починає вказувати на поганий бік життя своєї пастви, ризикує залишитися без кафедри. І думає: «А чого це я повинен бути білою вороною? Хіба я собі ворог? Та сьогодні усі так говорять, не я один».

Апостол Павло попереджував, що в останні дні «здорової науки не будуть триматися, але за своїми пожадливостями виберуть со-

ють, їм платять. «Але ти, Тимофію, — наголошує Павло, — проповідуй Слово, допоминайся вчасно-невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою» (2 Тим. 4:2).

Звичайно, говорити правду ризиковано. В першу чергу, для себе. Можна втратити і друзів, і посаду, і прибуток, та, врешті-решт, навіть свободу та життя. Саме так сталося і з Михеєм — цар у відповідь на його «погане» пророцтво наказує заарештувати його. Договірився! От нерозумний чоловік, не вмів жити.

Але така ситуація має і зворотний бік. Чи ж насправді приховування «поганої» правди приносить вигоду? Навпаки. У цьому разі постраждав зовсім не Михей, а сам Ахав. Ті, хто проорокували йому добре, улещували його, зробили просто-напросто «ведмежу послугу». Ахав не послухав правди, неприємної, гіркої для нього, — і поплатився життям.

Скільки ж людей гинуть лише тому, що сучасні «пророки» побоялися назвати речі своїми іменами: грішника — грішником, а гріх —

гріхом. Велика ціна такого улещування. Гине обманутий грішник, гине і не менш обманутий горе-проповідник. Бо, згідно Писання, Бог попереджував: «Коли Я скажу безбожному: «Конче помреш!», а ти не остережеш його й не будеш гово-

рити... то цей безбожний помре за свою провину, а його кров Я зажадаю з твоєї руки!» (Єз.3:18).

...На автора відомого ще зі шкільної лави «Ревізора» обрушився цілий шквал критики, мовляв, це спотворений показ дійсності. Не

всім сподобалася правда. І тоді автор перед своїм знаменитим твором ставить не менш знаменитий епіграф — давнє російське прислів'я: «Неча на зеркало пенять, коли рожа крива».

Воістину так!

Юрій ВАВРИНЮК

Кубинський уряд схвалив християнські святкування на відкритих місцях

Минуло трохи більше часу ніж рік відтоді, як папа Іван Павло II відвідав Кубу з п'ятиденним візитом і тисячі людей прийшли на всезагальні католицькі меси. В атмосфері зростаючої релігійної свободи євангельським християнам також було дозволено кубинським урядом влаштувати подібні зібрання у травні та червні цього року. Сподіваються, що місцеві церкви Божої Асамблеї будуть лідерами для всіх учасників зібрань.

— Ми тепер є найбільшою євангельською церквою України, — говорить Річард Ніколсон, регіональний директор закордонних місій Божої Асамблеї у Латинській Америці та Карибському регіоні. Церкви Божої Асамблеї звичайно складаються із домашніх

груп, тому що їм не дозволяється будувати нові будинки. Але на острові зараз нараховується близько 2500 церковних груп, у порівнянні з 89 десять років тому. Фактично є біля 450 зареєстрованих церков, і саме вони ростуть найбільше.

Одна церква Божої Асамблеї, наприклад, нараховує тепер біля 600 членів, але все ще не має будинку.

— Вони навіть не знають, де вони зустрічатимуться для зібрання наступного разу, — пояснює Ніколсон. — Але вони високо організовані. Вони знають кожного члена і все, що відбувається у його чи її житті. Вони ростуть тому, що їм не дозволено мати будинок. Фактично, один із членів сказав мені, що одне з найбільших благословень для них

— це те, що вони не мають будинку.

Схвалене урядом Кубинське євангельське святкування дозволить церквам проводити у травні зібрання на відкритих місцях.

У червні сплановані великі зібрання у 4 стратегічних містах Куби. Гавана — перша в списку. Організатори надіються, що зібрання в столиці відбудеться на площі Революції — там, де папа проводив свою найбільшу месу.

— З урахуванням того, що ми знаємо про церковний ріст на острові, — пояснює Ніколсон, — якщо збіг обставин буде сприятливим, на зібрання в Гавані можуть прийти півмільйона людей.

Друкуються Біблії та Нові Заповіти для підтримки цих заходів. Туди буде надсилатися також інша духовна література. Великі християнські організації пропонують свої ресурси та співробітників. Клопочуться про дозвіл для перегляду фільму «Ісус».

— Більшість людей на Кубі не знають, хто такий Ісус, — говорить Ніколсон, — у нас є можливість посіяти багато зерна.

Ніколсон провів усе своє життя, молячись за таку можливість.

— Мої батьки були місіонерами на Кубі 6 років, — говорить він. — Я народився місяць після того, як вони прибули до Куби. Під час пробудження 1951-1952 рр., я пам'ятаю, як тато проповідував для зібрань з 30 000 людей. Теперішня можливість масового євангелізму — це спроба повернутися на 48 років назад, повернутися до того, чого не було останні 40 років, тому що не дозволялося.

Попри все Бог торкався сердець кубинців у останні десять років.

«Я думаю, це побачить світ, — передбачає Ніколсон. — Я думаю, завісу буде піднято — і люди побачать, що Бог робив останні 40 років, а особливо останні 10 років у Кубі».

До подій в Алдані

У березні цього року увага багатьох людей була повернута до якутського міста Алдан. Цьому, безперечно, посприяли і засоби масової інформації Росії, які роздмухали цю подію до сенсації. Оскільки у їхніх повідомленнях фігурувала назва «п'ятидесятники», віруючі, що належать до цієї конфесії, зокрема Союз християн віри євангельської п'ятидесятників Російської Федерації, змушені були дати пояснення тому, що сталося.

Другого березня в місті Алдан республіки Саха Якутія група людей захопила адміністративний будинок, висунувши ряд вимог і погрожуючи здійснити масове самогубство. Ця група вже робила подібний захват в 1996 році в Усть-Майському районі, внаслідок чого, відповідно до її вимоги, була переселена в Алдан за державний кошт.

Влада робила спроби вирішити конфлікт мирним шляхом, була готова виконати всі вимоги тих, хто погрожував себе знищити. Але оскільки вони не відповідали на пропозиції — застосовано силу. Третього березня вся група була захоплена. Її діяльність заборонена. Під час медичного огляду дітей на їхніх тілах виявлено сліди биття, однієї дитини не дорухувалися, як було засвідчено — її смертельно побито.

В засобах масової інформації Росії псевдорелігійну групу називали як п'ятидесятницьку, таким чином компроментуючи всі євангельські церкви країни. Авторитетними людьми, серед яких директор Інституту Релігії і Права і прокурор області, було зроблено висновок, що діяльність групи не можна ідентифікувати з жодною офіційно зареєстрованою церквою, що діє на території Російської Федерації. В самій групі немає чітко визначеної назви. В одному з документів, «Заяві-відмові» на ім'я президентів

Якутії та Росії, вони, стверджуючи, що хочуть зберегти себе і своїх дітей відповідно до вчення Євангелії, відмовляються від будь-якої освіти, медичної допомоги, суспільно-політичної, економічної, релігійної діяльності, усувають зі свого життя науку, культурні цінності, радіо, газети, телебачення, не визнають грошей, не приймають ніяких субсидій чи гуманітарної допомоги, добровільно ліквідували всі свої документи або відмовилися від них. Це робить очевидним, що їх християнами віри євангельської назвати не можна. Цей факт було підтверджено юристами та релігієзнавцями, які вивчали діяльність цієї групи, що підпадає під деякі статті Кримінального Кодексу.

*З журналу
«Примиритель» №1'99*

Заява

Ради Союзу ХВЕП Росії з приводу подій в Алдані

Вказана група людей ніколи не входила і не могла входити в Союз ХВЕП Росії, ці люди не є членами наших місцевих церков і, очевидно, членами Християнської Церкви загалом.

Їх дії повністю суперечать віровченню церков, що входять в Союз. Захоплення приміщень, протидія владі, жорстокість стосовно дітей, відмова від медичної допомоги і т. і. неприйнятні для нас.

В світлі Святого Писання ми знаємо, що життя дароване нам Господом, і людина не має права позбавити себе його чи просити когось зробити це.

Нам щиро шкода цих людей, котрі заблукали, і ми молимося про те, щоб Господь вивів їх з омани і врятував для вічного життя в Царстві Небесному.

Ототожнення групи цих людей з п'ятидесятниками Союзу ХВЕП є помилкою і викликає подив з боку наших церков та їх членів.

*Голова: В.М. Мурза
Секретар: В.К. Шаріков*

Місіонерські новини

Недавно екстрасенси Аргентини зібрались на свою традиційну зустріч біля двохсотлітнього дерева в містечку Казерос. Їх зустрічі протистала група християн. Вони недалеко від цього дерева встановили екран, де демонстрували фільм «Ісус». Після фільму 135 людей з тих, що були під деревом, вирішили стати християнами. Через два дні раптово, без жодних причин, це дерево з великим шумом тріснуло навпіл і впало на землю. Представники поліції, що прибули з міста, оглянули залишки дерева, але не знайшли пояснення його падінню. «Християни вірять, що Бог надприродною силою знищив цей символ темряви», — сказав Рино Белл, директор місії «Кожен дім — для Христа», котра організувала показ фільму.

Біля витоків «Армії спасіння»

«Армія спасіння» — за визначенням «Релігієзнавчого словника» — це міжнародна християнська філантропічна організація, створена в 1865 році і реорганізована в 1878 році за воєнним зразком. Штаб-квартира знаходиться в Лондоні. Своє покликання «Армія спасіння» вбачає в поширенні принципів християнського співжиття. На свої кошти вона утримує школи, виробничі колонії, їдальні, лікарні, різні благодійні установи тощо. Нині «Армія спасіння» нараховує понад 30.000 членів і має свої організації майже в 100 країнах світу, в тому числі і в Україні. Керує організацією Міжнародний штаб, Верховна і Консультативна Рада.

Істинні учні Христові, тобто ті, хто зрікся усього, що мають, а заодно і самих себе, узяли свій хрест і йдуть за Ним, — володіють Божою силою приводити людей до Христа, а також вести за собою на боротьбу зі злом тих, хто пізнав, що Господь добрий. Їх хочеться наслідувати, наслідувати їхню жертвенність, яка здається вищою від людського розуміння, їхню відвагу і любов — цього рушія всіх добродійностей. Серед справжніх учнів Христа є Вільям та Катерина Бутси, засновники «Армії спасіння», тієї армії, яка стала благословенням для Великобританії і багатьох інших країн, завдяки якій пізнали Христа багато душ і віддали себе Йому на служіння.

Вільям Бутс (Booth) генерал «Армії спасіння», народився 10 квітня 1829 року в Нотінгемі. У віці 13 років

змушений був стати учнем лихваря, щоб мати змогу допомагати матері і сестрам. Ця робота його не задовільняла, але відкрила перед ним всю глибину страждань бідних людей. В юності, після справжнього навернення до Господа, став членом методистської громади і працював у ній як рядовий проповідник, не покидаючи набутої професії купця. Переїхав у Лондон. Бутса турбували питання, як приводити людей до Бога, щоб вони спаслись. Був у пошуках. Відвідував служіння так званих «реформаторів», що відділилися від методистської церкви і які, як йому здавалося, ревніші в праці для Господа. За це був вилучений зі своєї церкви і примкнув до них. Вільям Бутс мріяв стати пастором. Цьому сприяв керівник «реформаторів» Раббітс, дозволяючи йому проповідувати і навіть замінювати пасторів в час їхньої відсутності. Одного разу Вільям заступав пастора маленької церкви, до якої належала Катерина Мемфорд. Скоро вони познайомилися в будинку керівника, куди були запрошені на чай. Енергійному, розумному, високому, темноволосому Вільяму сподобалася розважлива, тендітна й енергійна Катерина.

Катерина Бутс, мати «Армії спасіння», народилася 17

«Армія спасіння» допомагає у ліквідації наслідків паводку в Південній Азії

січня 1829 року в англійському містечку Ешберн в родині каретника Мемфорда. Її вихованням займалася мати — ревна християнка. Катерина росла фізично слабкою, вразливою, чуйною дитиною і дуже розумною. З трьох років знала букви, в п'ять читала матері зі Святого Письма, а в дванадцять прочитала всю Біблію вісім разів. В десятилітньому віці вона вже писала і друкувала статті, що стосувалися утримання від надмірностей, а

через два роки керувала відділом листів у так званому «союзі утримання».

Чотирнадцятирічною дівчиною Катерина захворіла важкою хворобою хребта. Від цього часу великі недуги не покидали її аж до смерті. Пізніше вона писала: «Страждати — моя доля. Я не можу згадати ні одного дня в моєму житті, коли б я не відчувала того чи іншого страждання».

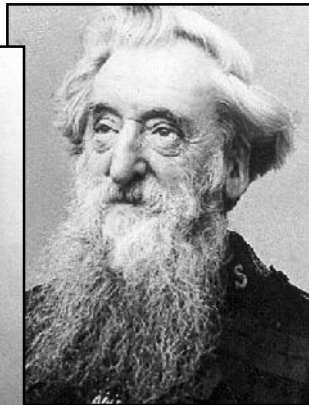
Невдовзі Мемфорди переселилися в Лондон. Катерина отримала віру в своєму спасінні і стала членом методистської церкви. Щоденники Катерини цього часу свідчать про її велике бажання служити Господу.

Катерина симпатизувала «реформаторам», бо вважала, що вони ліпше дотримуються євангельських істин, через що стала членом їхньої церкви.

Знайомство Вільяма Бутса і Катерини Мемфорда переросло в щире кохання, і суботнього вечора 15 травня 1852 року вони заручилися. Ці заручини стали початком союзу двох сердець, що при-

ніс великі і щедрі плоди в майбутньому для всього людства.

Незабаром Вільям отримав посаду пастора в одному із віддалених округів Спальдінг. Катерина з великою любов'ю ділилася духовні та церковні турботи нареченого. Він же охоче радився з нею, цінуючи в ній ясний розум і здоровий глузд в її судженнях. Катерина приділяла увагу навіть незнач-

ним подіям в житті майбутнього чоловіка і не боялася висловитися відверто, але смиренно про те, що їй здавалося неправильним в його внутрішньому чи зовнішньому житті.

У Спальдінгу Вільям Бутс діяв дуже успішно, церква зростала, але його турбувала відсутність взаєморозуміння серед «реформаторів», через це не було правильного, основаного на біблійних принципах керівництва. І тут з'являється нова гілка церкви — «Новий союз», що, на думку Вільяма, поєднувала всі необхідні якості. Після нелегкої внутрішньої боротьби він переходить в цей союз, що підтримала й Катерина. А через шість місяців підготовки отримує місце пастора

в Лондоні. Катерина, повна вдячності за нареченого, молилась: «Боже, зміцни нас... Зроби нас Своїм знаряддям, щоб ми привели тисячі дорогоцінних душ до їхнього Спасителя».

Нарешті настало 16 червня 1855 року, коли Вільгельм і Катерина поєдналися назавжди. Весілля було тихе і скромне: на ньому були тільки батько Катерини, сестра Вільяма і пастор, який вінчав наречених. Весь свій час і гроші вони хотіли віддати Богу. За подружнє життя у них народилося восьми дітей: Браммель, Белінгтон, Кет, Емма, Герберт, Марія, Євангеліна, Люсі, які стали ревними воїнами Ісуса Христа в «Армії спасіння».

Вільяму Бутсу, з огляду на його успіхи в наверненні до Господа невірних людей, церква доручила служіння проповідника, тому молода сім'я змушена була часто переїжджати з місця на місце. Під час проповідей Вільяма багато людей навертається до Господа, його слава росте і одночасно збільшується задрість недоброзичливців в «Новому союзі». Бутса знову повертають до служіння пастора у віддалених місцях — спочатку в Брайгаузі, а потім в Гетесхиді. В Брайгаузі Катерина почала проводити дитячі служіння, працювати з молоддю. А в Гетесхиді Бог дав Катерині можливість подолати свою сором'язливість, яка стримувала її від публічних виступів. В один недільний вечір, йдучи на зібрання, вона відчула в собі побуд-

ження від Духа Святого ввійти в один з будинків і покликати всіх, хто в нім живе, на богослужіння, звівивши їм про Христа. Послух коштував внутрішньої боротьби, яка увінчалася перемогою. В той вечір було засвідчено про Спасителя багатьом знедоленим, серед них п'яницям, які прийняли Слово. Таке служіння вона здійснювала і далі. А ще через деякий час Дух Святий спонукав Катерину, скромну і сором'язливу, виступити перед величезним зібранням, що й стало початком її проповідницької діяльності і великої популярності серед народу. Ось як її описували в одній з тодішніх газет: «Пані Бутс— жінка надзвичайного обдарування. Її манера говорити— проста, влучна, зрозуміла, без сліду награності; її спосіб викладу думок зрозумілий і витончений, її ораторське обдарування виходить за межі жіночого. Нервовості і сором'язливості,

як і надмірної самовпевненості, зовсім немає... Наші проповідники добре зробили б, коли б захотіли послухати пані Бутс. Вони багато могли б почерпнути із її жертовності, любові до грішників, працелюбності і сердечності».

Заздрісники «Нового союзу» прагнули будь-що припинити проповідницьку діяльність Бутсів, тому вони вирішили вийти із союзу для вільної проповіді, доручивши себе Богові. І тут їх Господь не покинув, рясно благословляючи і спасаючи тисячі грішників. Роз'їжджаючи з проповідями по провінції, вони нарешті поселяються в Лондоні, зробивши його центром своєї діяльності. Серед знедолених, пригноблених східного Лондону Бутс знайшов слухачів,

спасінню яких повністю присвятив себе.

В 1965 році в кварталі бідних Ост-Енді на занедбаному цвинтарі були проведені перші наметові зібрання, в цьому ж році була заснована

Ост-ендська місія. З часом вона стала мати штаб-квартиру та комітет. Були організовані по всьому Лондоні проповідницькі станції. З початком діяльності Вільяма в Ост-Енді серед бідних співпав початок діяльності Катерини у Вест-Енді серед багатих. Її манера говорити імпонувала представникам вищих верств, і Катерина не пропускала

Звичайно, не тому радіє диявол, що привів вас до гріха, а тому, що довів вас до відчаю. Він досяг свого! Це саме його спосіб дій: він спочатку спокусить до гріха, а потім скаже: «Тепер у тебе не буде совісті просити прощення» Він знає, що відчай є слабкість і що, коли ви піддаєтесь йому, то станете його здобиччю. Який би не був великий ваш гріх, небажання звернутися до Бога з мольбою про прощення — гріх ще більший. До непослуху ви приєднуєте ще й образу, оскільки показуєте своєю поведінкою, що не довіряєте Його обіцянці прощати нам наші гріхи. Якщо прогрішає ближній наш проти нас, Господь наказує прощати навіть до семи разів по сімдесят, тобто до безкінечності, коли тільки той кається і звертається до нас з проханням прощати.

Якщо ж цю межу Він призначив нам, бідним слабким смертним, як можемо ми осмілитися визначати межі Його милосердя. Бо ж наскільки небо вище землі, настільки Його думки вищі наших і Його

милосердя більше нашого. Милосердя Його вічне. Він довготерпить навіть ворогам своїм, очікуючи, чи не навернуться вони до Нього, щоб простити їм. До тих, хто боїться Його, Він виявляє Своє милосердя.

Якщо ви ще не достатньо жалкуєте через свій гріх, ви не повинні залишатися до цього байдужими. Якщо ви дванадцять місяців перебували в гріху, вам необхідно прагнути отримати в майбутньому прощення і милість Божу. Іншої допомоги немає. Чому ви не звернетесь за нею відразу? Не ждьте більше ні години, і як тільки ви залишитеся наодинці з собою, відкрийте своєму Всевидючому Батьку і просіть у Нього зберегти вас назавжди в Своїй милості. Скажіть Йому, що ви самі не покладаєтесь на свої сили і доручаєте себе Йому, щоб Він охороняв вас. Він допоможе вам, якщо ви довіритесь і підете Йому назустріч, уникаючи спокус. Ви — Його!

Катерина БУТС

нагоди дати їм духовну їжу. Багато заможних людей її богослужіннями були привернуті до участі у місії.

Важливою подією в житті місії став вихід у 1868 році «Листка місії» — її друкованого органу, який став «Ост-Лондонським Євангелістом», а потім «Військовим кличем», де часто друкувалися статті Бутсів.

Січень 1978 року пам'ятний в біографії Бутсів, оскільки в цьому місяці організована ними Ост-ендська місія стала «Армією спасіння». Ця назва місії прийшла як откровення Вільяму Бутсу, коли він, готуючи різдвяне звернення, дав визначення слову «місія» як «армії спасіння». Потім були введені військові звання співробітників і військові знамена, військова форма, місіонерські станції

перейменовані в корпуси. Що стосується форми працівників «Армії спасіння», то вона, за словами Катерини Бутс, була введена «для підтримки авторитету старших і розрізнення командирів від солдат за зовнішнім виглядом». Форма нікому не нав'язується, а змінюється відповідно до клімату і національних особливостей народу, серед якого працюють солдата «Армії». Особливістю її є скромність і простота, а також стрічка на головному уборі з написом «Армія спасіння». Була введена форма і для жінок місії. Убір, який вони носять, є ідеєю Катерини Бутс і названий нею «капельшом алілуя».

З часом діяльність «Армії спасіння» поширилась на закордон — Європу, Америку, Австралію, Азію.

Катерина Бутс була натхненницею «Армії», не раз заступала свого чоловіка, коли він хворів, і внесла багато ідей в організацію її роботи. Наприкінці життя, захворівши раком, вона і тоді брала участь в роботі «Армії спасіння». Її смерть 4 жовтня 1890 року стала подією глибокого трауру для всього християнського світу, а особливо для «Армії спасіння», члени якої, як уже згадувалося, називали її своєю матір'ю.

Вільяму Бутсу Бог продовжив життя аж до 1912 року. За цей час «Армія спасіння» поширювала свою діяльність, рятуючи людей від вічної смерті проповіддю Ісуса Христа і полегшуючи їхнє життя на землі ділами милосердя.

Підготував
Василь МАРТИНЮК

Переклади Біблії

За минулий рік Біблія була частково перекладена на нові 30 мов, внаслідок чого загальне число мов, на яких можна ознайомитися зі Святим Писанням, досягло 2197. Ці дані наведені у звіті Об'єднаних Біблійних товариств за 1998 рік. Повністю Біблія перекладена на 363 мови. Керівництво ОБТ вважає, що у перекладачів Святого Письма роботи — непочатий край: адже, за оцінками лінгвістів, у світі існує близько 6 тисяч різноманітних мов. За словами генерального секретаря ОБТ шотландця Фегюса Макдональда, задача організації, яку він очолює, — зробити Святе Письмо доступним рідною мовою кожній мовній групі. Перш за все на нову мову перекладається одна із Євангелій, потім — Дії апостолів та частини послань апостолів, далі — широкі уривки з книг Буття та Вихід. Переклад Нового Заповіту завжди закінчується раніше, аніж Старого. За минулий рік біблійним товариствам вдалося завершити видання повного тексту Нового Заповіту мовою чилійських індіанців-мапуче, двома камерунськими мовами — гізіга і бафья, шістьма мовами корінних жителів Папуа-Нової Гвінеї. Зараз ОБТ працюють над перекладом Святого Письма на 681 мову.

Порада, втіха, підтримка

«Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості» (Пр.17:22).

Біблія не підручник з психології, але в ній міститься розумний спосіб придбання щастя прямо тут і зараз. В приповідках нас запевняють, що «Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості».

Цей простий вислів недавно було підтверджено дослідженнями доктора Данієла Марка, спеціаліста із серцевих захворювань. В газеті «Нью-Йорк Таймс» вийшла стаття про його відкриття під заголовком «Оптимізм для сердечників несе життя, а песимізм — смерть». А другий спеціаліст, доктор-кардіолог Ненсі Фреже-Сміт, яка вивчала свого часу вплив депресії, самотності і гніву на людину, прийшла до висновку, що «ми не знаємо, як впливати на негативні емоції». Віра в Бога приводить до змін. Люди, котрі можуть подивитись поверх тимчасових труднощів і довіритись милості Божій, нічим іншим собі не допоможуть, як тільки наповнившись радістю. Важливо, що наш Господь декілька разів повторяв в різних обставинах: «Бадьорий будь» (Мт.9:2,22; 14:27; Дії 23:11). В житті, повному різних криз, Він підбадьорює нас: «Будьте відважні: Я світ перемир!» (Івана 16:33).

Місіонерство навіть неслухняни використовує для

Темою наших роздумів буде коротка, але дуже цікава історія пророка Йони.

Перше, що у ній впадає у вічі, є те, що Бог прагне милувати і прощати людей, які каються у своїх провинках.

Друге — Бог має своїх вісників, щоб через них говорити і навертати людей на дорогу правди і життя.

Третє — як небезпечно проявляти непослух Божій волі, Божому Слову.

Четверте — Бог знає абсолютно все про кожну націю і кожну душу зокрема.

П'яте — віра в Боже Слово і послух голосу Божому дають великі благословення і рятують душу від смерті.

Ми твердо переконані, що ці істини є безсмертні і незмінні на всі віки. Їм альтернативи немає. Сьогодні ми живемо у подібній ситуації, що й за життя пророка Йони, тільки в набагато більшому масштабі. Бог сьогодні дивиться на нашу країну, як колись на місто Ніневію, і бачить усі беззаконня, які творяться людьми, і від Нього не втаїться ніхто. Ставлення Господа до гріха однакове у

всі часи, бо написано: «Ти полюбив правду і зненавидів беззаконня», «Плата за гріх — смерть». Та Бог не бажає смерті грішника, але щоб він навернувся і жив. Господь має дар вічного життя і хоче дати кожному, хто увірує. За те, що жителі Ніневії разом зі своїм урядом покалися, їм було прощено і подаровано життя, хоч їхнє минуле було гідне осуду. Писання каже: «Не скоро звершується суд над злими вчинками людей, тому серце людське не боїться чинити лихе». Сьогодні нам вкрай необхідно послухатися голосу Євангелії — цього пророчого слова, яке стоїть набагато вище за пророцтво Йони. Бо Йона говорив тільки про суд Божий: «Ще сорок днів і Ніневія буде зруйнована». І написано, що ніневітяни ввірували в Бога і оголосили піст від найбільшого до найменшого, та кликнули до Бога в надії на милість Божу — і отримали прощення.

У нашім краї лунає голос

Божий через проповідь Євангелії. Бог не бажає виливати свій гнів на наш край, але хоче нам простити і спасти душі наші від влади гріха і зла, як це було в Ніневії. Ніневія не мала Божого слова, як сьогодні маємо ми, вони не знали тоді про ім'я Ісуса Христа, як знаємо ми. Вони не чули про Голгофський хрест і пролиту кров Сина Божого. Нам дані великі духовні скарби і безсмертні істини — тому ми понесемо набагато більшу відповідальність перед Богом за наше ставлення до них.

Зверніть увагу, як Бог змусив Йону піти до Ніневії. Чому? Бо Господь любив людей. Чому піднявся шторм на морі? Щоб виявилася воля Божа — спасти Ніневію.

Тепер порівняймо цю історію з історією Христа, Який добровільно прийшов у наш світ, як у Ніневію. Він добровільно віддав Себе на смерть за гріхи наші, щоб примирити нас з Богом Отцем. Його проповіді

лунають по всьому світу: «Я прийшов, щоб спасти те, що загинуло». Якщо жителі Ніневії послушалися пророка Йони і прийняли відповідні заходи, тим більше ми, християни, маємо послухатися Того, Хто є більшим за Йону, тобто нашого Ісуса, щоб нам залишити дорогу

ледарства і зла, та повернутися на дорогу життя та щастя.

Ми покликані ревно молитися за народ, що живе на великому кораблі під назвою «Україна», щоб буря та хвилі не затопили його. Сьогодні не час спати, не час ділитися та ворогувати, не час гніватися та

сваритися, а час покаятися, час об'єднуватися навколо імені Ісуса Христа, час любити і прощати, час готуватися до зустрічі з Ісусом Христом. Хай Господь допоможе всім вам, дорогі друзі, піти дорогою правди, миру та життя.

Михайло ПАНОЧКО

Йона і Павло і два місіонери

Двох людей наводимо для порівняння: Йону і Павла. Уявлення про Бога в них однакові, але один діє в душі свого «я», а інший переживає навернення до Христа і внаслідок цього має «ті самі думки, що у Христі Ісусі».

Спочатку прочитаємо деякі вірші з Книги пророка Йони (3:1-6, 10; 4:1-4, 11) і виділимо ряд причин, через які Йона не хотів виконати волі Божої:

1. Асирійці були язичниками.

2. Вони не були ізраїльтянами.

3. Вони були політичними ворогами Ізраїля.

4. Вони не входили в коло тих, кого Йона любив.

5. Відвідання їх вимагало багато часу і засобів.

6. Їх помилування, на думку Йони, принизило його престиж.

Одним словом, Йона був далеким від думок Божих, які до всіх, і добрих, і злих, сповнені глибокого почуття Творця до Свого творіння, Який чекає покаяння для прощення і помилування.

Щось подібне до почуттів Йони було і в серці Савла до його навернення до Христа. Його віра в Бога горіла ненавистю до про-

тивників Божих, як і пізніше дуже часто сповідники Бога і Христа ненавиділи тих, які з різних причин ще були язичниками або стали мусульманами чи інакомислячими християнами (сектантами, єретиками). Керовані ненавистю, ці люди не мали нічого спільного з місіонерами Христа, навіть якщо вони називали себе місіонерами Христа.

Тільки справжнє навернення до Христа і дія Святого Духа в душі людини можуть зробити їх, як і Павла, такими, як вчить він нас у посланнях до коринтян (1 Кор.9:19-23; 2 Кор.5:17-21).

Тільки такий дух є доказом, що той чи інший місіонер — місіонер Христа, бо найкращий плід Духа — це любов до всіх людей.

В. І. Гутше

Місіонерські новини

26-27 лютого Луїс Палау проповідував півторі тисячі людей в Істамбулі (Туреччина). Це було перше в історії Туреччини відкрите публічне благовістя маленької євангельської церкви. Близько 80 людей відгукнулись на заклик до покаяння під час проведення служіння. Луїс Палау також звернувся до 125 бізнесменів і лідерів церков зі словами: «Настав час для масового євангелізму в Туреччині... Багато сіяли зі сльозами, та прийшов час урожаю!» Він зустрівся з 70 пасторами для обговорення майбутнього церкви в Туреччині. На сьогодні в цій країні всього 12 євангельських церков з загальною кількістю віруючих менше 1500 чоловік.

ТИСЯЧОЛІТНЄ ЦАРСТВО ХРИСТА

Вивчаючи біблійні пророцтва, я постійно задавав собі запитання: «Який зміст Тисячолітнього царства Христа?» Боже Слово вчить нас, що Господь повернеться на землю і буде царювати на ній протягом тисячі років. Але я ніяк не міг зрозуміти — навіщо.

Дійсно, навіщо Господу повертатись у цей гріховний світ? З якою метою Він встановить на землі Тисячолітнє царство? Навіщо взагалі воно Йому потрібне? Але, вивчаючи Слово Боже, я прийшов до висновку, що в Господа є важливі причини для встановлення Свого царювання.

Обітниця євреям

Першою причиною для встановлення Тисячолітнього царства, без сумніву, є виконання того, що Бог обіцяв євреям. Божа обітниця виконається саме в цей період часу.

Господь обіцяв зібрати на землі Ізраїля залишок євреїв, спасених в кінці періоду Великої Скорботи (Єз.36:22-28, Зах.10:6-9). Бог виліє на них Свій Дух (Іс.32:15, 44:3), надзвичайно збільшить їх чисельність, дасть у володіння їм багатоземель (Єз. 36:10-11, 48:1-29) і зробить їх головним народом у всьому світі (Іс.60-62).

Бог обдарує євреїв безмірною милістю та благодаттю. Всі побачать, як Господь благословляє тих, хто підко-

ряється Йому і звертається до Нього з покаанням:

«І станеться, як були ви прокляттям серед народів, доме Юдин та доме Ізраїлів, так Я вас спасу, і ви станете благословенням. Не бійтесь, — хай зміцніють ваші руки!» (Зах.8:13).

Обітниця Церкві

Наступною причиною встановлення Тисячолітнього царства є обітниця, яку Бог дав Церкві. Через пророка Даниїла Бог обіцяв, що викуплені в Христі будуть царювати над усіма народами світу (Дан.7:27).

В 2 Тим.2:12 Павло пише: «А коли терпимо, то будем разом також царювати». Свою обіцянку Ісус підтвердив також у листі до Тия-

гирської церкви (Об.2:26-27).

Ісус буде правити світом з гори Сіон в Єрусалимі (Іс. 24:23, Зах.14:9). Викуплені люди в прославлених тілах допомагатимуть Йому царювати, займаючи посади керівників, суддів, а також будуть духовними наставниками тих, хто ввійде в Царство в тілі, і їхнім дітям (Єр.3:15; Дан.7:18,27; Лук.19:11-17).

Обітниця народам

Бог обіцяв, що настане час, коли здійсниться мрія всіх народів — мир в усьому світі.

Кожна нація намагалась досягнути миру, але виконання цього бажання виявилось неможливим.

Бог обіцяв звільнити людство і землю від війн. Але ні про який спокій не може бути й мови, поки не повернеться Господь спокою. І тоді народи «мечі свої перекують на лемеші, а списи свої — на серпи», тоді втілиться мрія про час, коли «не підійме меча народ проти народу і більше не будуть навчатись війни» (Іс.2:4). Бог обіцяє наповнити землю миром, праведністю, справедливістю і святістю. «Земля буде наповнена Господнього пізнання так, як море вода покриває!» (Іс. 11:9). Навіть на дзвіночках кінських вуздечок і на кухонних котлах буде написано — «святиня Господу» (Зах. 14:20-21).

Обітниця всьому творінню

Господь дав обітницю творінню, яку Він безперечно виконає в часи Тисячолітнього царювання.

Бог обіцяв зняти прокляття, покладене на все творіння людським гріхом, звільнити його від рабства тління і повернути йому первісну красу і спокій (Рим.8:18-23).

Хижакі стануть травоядними (Іс.11:6). Смертельно небезпечні тварини зміняться (Іс.11:8-9). Царство рослин буде приносити багаті плоди (Іс.35, Єз.34:25-31). Земля Ізраїля зміниться настільки, що приходьки будуть вигукувати від здивування: «Цей спустошений Край став як той еденський садок» (Єз. 36:35).

Обітниця, що дані Ісусу

Очевидно, найважливішою причиною для встановлення Тисячолітнього царства на землі є обітниця, яка дана Христу. Бог пообіцяв, що Ісус Христос, Який витерпів наругу від людей, повернеться, щоб проголосити Свою славу (Іс.24:23, 66:18-19; 2 Сол.1:7-10). Бог також обіцяв дати Ісусу владу над усім світом. Слово Боже говорить, що Він буде царювати над народами з гори Сіон в Єрусалимі (Іс.2:2-4; Дан. 7:13-14; Зах.14:1-9).

Зараз Ісус чекає вступу на царювання. Подібно, як цар Давид після помазання багато років чекав, поки він дійсно стане повноправним правителем Ізраїлю, так і Ісус Христос був помазаний Царем над царями і Паном над панами, але ще не вступив у повне царювання на землі.

Зараз Ісус служить нашим великим Первосвященником перед Божим престолом (Євр. 8:1) і чекає вказівки від Свого Отця повернутись на землю, щоб підкорити собі царства цього світу (Євр.2:5-9; Об.19:11-16).

Остання причина

Ще однією важливою причиною для встановлення Тисячолітнього царства є бажання Бога раз і назавжди довести людині повну неспроможність теорії гуманізму.

Всі гуманісти, незалежно від їх політичних чи теологічних поглядів, згоджуються в тому, що першопричина зла у світі не має нічого спільного з людиною. Гуманісти вбачають корінь зла в корупції суспільної системи і вірять, що вирішення всіх людських проблем залежить від соціальних змін.

Притаманна людині гріховна природа не змінюється при покращанні умов життя. Зміни в оточенні просто роблять з людей більш витончених грішників.

Погляди гуманістів суперечать Писанню. Слово Боже вчить, що корінь зла — в гріховній природі людини і потрібно змінювати не суспільство, а саму людину (Бут. 8:21, Єр.17:9-10, Марк. 7:20-23). Біблія говорить, що така зміна може відбутись тільки за допомогою роботи Свято-

го Духа в житті християнина.

Бог доведе повну неспроможність теорії гуманізму, проводячи щось у вигляді експерименту над людством в період тисячолітнього царювання. Сатана буде зв'язаний, на землі буде панувати мир, благополуччя і праведність.

Важлива частина

Божого плану

Тисячолітнє царство Христа надзвичайно важливе не тільки тому, що це буде час виконання довгожданих обітниць, які Бог дав єврейському народу, Церкві, всім людям і Своему творінню, але і тому, що Господь раз і назавжди покаже, що джерелом зла є гріховна природа людини, а не суспільство. Тому наша єдина надія — Ісус Христос, і аж ніяк не політичні реформи.

Але, безумовно, найголовнішим є те, що в часи тисячолітнього царювання Бог прославить і надзвичайно звеличить Свого Сина. Він виголосить славу Ісуса не лише перед викупленими святыми, а й перед всіма народами світу (Іс.21:28-32). ■

Становище Церкви в Тисячолітньому царстві.

1. Церква передусім є небесним народом.

Не будемо забувати, що Тисячолітнє царство перш за все надає обіцяні благословення Ізраїлю і загалом землі, в той час як Церква є небесним народом Божим. Яким би славним не було тут месіанське царство, воно все-таки є тільки передчуттям неба. Звичайно, воно буде чудовим для всіх істот із плоті і крові, які живуть

на землі. Однак для тих віруючих, що через воскресіння вже ввійшли в блаженство іншого світу, ніщо на землі не може бути метою.

Тут, на землі, ми мандрівники і приходьки, шукаємо небесної батьківщини (Євр. 11: 13-6). Через віру ми вже посаджені з Христом в небесах (Еф.2:6). В момент смерті ми опиняємося з Христом, що «незрівнянно краще» від земних радостей

(Фил.1:23). І під час Його приходу ми всі воскресемо і змінимося, щоб разом з Ним в небесах святкувати шлюб Агнця (1 Сол. 4:16-17; Об.19:6-8). Тому наші благословення вічні, а не тільки на тисячу років. Отже, мова тут не про те, що Церква залишить своє славне становище, в яке увів її Небесний Наречений. Воскресли віруючі не повернуться на землю в матеріальному тілі, щоб разом із всіма жителями царства в кінці тисячоліття піддатися спокусам. Тому ми хочемо точно знати, що говорить Писання про завдання, призначене Церкві на месіанський період.

2. Церква буде керувати разом з Христом.

Як віруючі будуть брати участь в суді над світом і над ангелами, так вони будуть разом зі своїм Спасителем учасниками царювання. «А коли терпимо, то будемо разом також царювати» (2 Тим.2:12). Він створив нас «царями, священиками Богові й Отцеві Своему... А переможцеві, і тому, хто аж до кінця додержує Мої вчинки, Я дам йому владу над поганями, і буде пасти їх залізним жезлом; вони, немов глиняний посуд, покрушаться, як і Я одержав владу від Свого Отця... Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був і з Отцем Своїм сів на

престолі Його» (Об.1:6; 2:26-27; 3:21).

«...кров'ю Своею Ти викупив людей Богові з усякого племені, і язика, і народу, і люду. І Ти їх зробив для нашого Бога царями і священиками, — і вони на землі царюватимуть!» Мученики «ожили і царювали з Христом тисячу років... Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа і царюватимуть з Ним тисячу років» (Об. 5:9-10; 20:4-6). Сам Ісус звіщає про те, яку частину Своєї влади Він передасть учням: «По правді кажу вам, що коли, при відновленні світу, Син Людський засяде на престолі слави Своєї, тоді сядете й ви, що за Мною пішли, на дванадцять престолів, щоб судити дванадцять племен Ізраїлевих» (Мт. 19:28). «Ви ж оті, що перетривали зо Мною в спокусах Моїх, і Я вам заповітую Царство, як Отець Мій Мені заповів...» (Лк.22:28-29). «Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство» (Лк.12:32). І Своїм вірним служителям Господь каже: «Гаразд, рабе добрий! Ти в малому був вірний — володів десятьма містами», — і далі: «Будь і ти над п'ятьма містами» (Лк.19:17-19).

3. Де буде знаходитися Церква в час Тисячолітнього царства, і яким чином вона буде брати в ньому участь?

Про це конкретно нічого не сказано. Однак на основі

Писання можна зробити деякі висновки, остерігаючись при цьому щось придумати, що Богом явно ще не відкрито. Ми вже тепер вірою посаджені на небесах, в той час, як наша діяльність відбувається ще на землі. Після воскресіння ми будемо з Христом у славі, але протягом тисячі років царюватимемо з Ним на землі. Після шлюбу Агнця Церква буде «Новим Єрусалимом», «Нареченою Агнця» (Об. 21:2-9). Вона, поза всяким сумнівом, вже тоді буде перебувати в чудовому місті, яке описується в книзі «Об'явлення», 21. Для того, щоб у той час діяти на землі, у віруючих, мабуть, будуть такі ж здібності, як і в Христа в час між воскресінням і вознесенням на небо (див. вище). Згадаймо, щоб легше було нам уявити наші майбутні можливості, про тих святих, які в момент смерті Ісуса Христа тілесно воскресли, ввійшли в святе місто і з'явилися багатьом (Мт. 27:52-53). Мабуть, це буде можливим і для нас, але без того, щоб ми повернулися в наше попереднє життя. Господь говорить, що воскреслі не будуть «ні женитися, ні заміж виходити, ні мерти вони вже не можуть, бо рівні вони ангелам, і вони — сини Божі, синами воскресіння будучи» (Лук. 20:35-36). Вже сьогодні ангели, місцем перебування яких є небо, здійснюють широке служіння на землі. Оскільки ми будемо подібні до них, то в деякій мірі можна зрозуміти, яким чином ми зможемо, знаходячись у славі, брати участь в управлінні землею.

**З книги Рене ПАША
«Другий прихід Ісуса
Христа»**

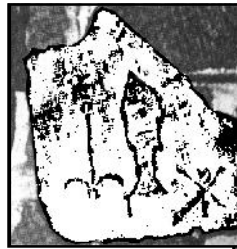

Увага! конкурс!

1. Самарія (вартова вежа) — місцевість, яка за часів Ісуса Христа була розташована поміж Юдеєю та Галілеєю. Назва походить від головного міста Самарії, яке побудоване Амврієм у 925 (за іншими даними 923) році до Р.Х. (1 Цар. 16:25). Самарія як окрема історична область виникла після вавилонського полону. Асирійський цар, який завоював місто Самарію та її округу, заселив цю місцевість людьми з інших народів, а ізраїльтян, що там жили, вислав в інші провінції свого царства. Після того, як юдеї почали повертатися у свої землі, поступово налагоджувалося служіння Богові Єгови, відбувався храм (Ездра, Неемія), народ Божий турбувався про національну та релігійну чистоту. Але жителі Самарії настільки були змішані поміж собою, що відокремити ізраїльський народ від язичницького було майже неможливим. Їхні вірування містили елементи як юдаїзму, так і поганства. Тому юдеї, що відродили свої національні та релігійні традиції, не прийняли самарян у свою громаду, і ті залишилися відособленою групою. На горі Гаризим був побудований храм, де самаряни поклонялися Богові (саме цей храм і гору мала на увазі самарянка в розмові з Ісусам, Ів. 4:20). Вони визнавали лише п'ятикнижжя Мойсея, в усьому іншому їхні релігійні вірування та обряди були відмінними від юдейських. Це і стало причиною того, що юдеї не спілкувалися із самарянами, вважаючи їх гіршими від поган. Ця ворожнеча була настільки великою, що, мандруючи з Юдеї в Галілею, ревні юдеї обходили Самарію, нехтуючи короткою дорогою через її територію.

2. Раннє християнство використовувало декілька символів: голуб — як символ Духа Святого, якір — як надія на Ісуса Христа, меч — як символ Слова Божого. Саме такі графічні зображення археологи знаходять у катакомбах, де переховувалися християни. Але найбільшого поширення набув символ риби. З одного боку це нагадування про чудо нагодування 5-ти та 4-ох тисяч людей, а з другого — це анаграма слів «Ісус Христос, Син

Божий, Спаситель» — (ΙΧΘΥΣ), що грецькою означає «риба». І хоча хрест, що став використовуватися як символ християнства після Костянтина, набув більшого поширення, риба

Ось так зображали християнський символ у римських катакомбах...

...і ось так — на сучасних засобах пересування.

й досі вважається графічним зображенням, що символізує одну з найпоширеніших релігій світу.

3. Як зазначив один з німецьких християн Гуго Круст, «п'ятидесятницький рух не є раптовим безісторичним явищем — Боже свідчення, що Ісус Христос через Духа Святого бажає жити в християнинові, можна довести, починаючи з першої громади і до наших днів, протягом всієї історії церкви».

Духовні дари проявлялися у всі періоди християнства. А в 19 столітті завдяки так званому «руху натхнення», яке було викликане діяльністю пастора пресвітеріанської церкви Лондона Едварда Ірвінга, християни почали очікувати «нову п'ятидесятницю», коли Господь вилле від Духа Свого на всяке тіло і будуть пророкувати сини та доньки (Дії 2:17).

П'ятидесятництво не можна уявити без руху освячення, започаткованого Джоном Веслеєм (1703-1791) — засновником методистської церкви. Хрещення Духом Святим він називав «другим благословенням» і розумів його як переживання освячення. Співпрацівник Веслея Джон Флечер уже вчив про хрещення Духом Святим. В Америці вчення про хрещення Духом Святим активно поширювали Чарльз Фінней (1792-1875), Дуайт Муді (1837-1899) та Р. Торрей.

На початку 20 століття «нову п'ятидесятницю» очікували разом з «рухом освячення» і деякі лідери католицизму та протестантизму, надіючись, що вона принесе чудеса і знамення, які супроводжували першу християнську спільноту.

Пробудження в Уельсі 1904 року, пов'язане з іменем Івена Робертса, супроводжувалося великою дією Духа Святого. Його можна назвати хвилею, яка зайняла християнські кола в багатьох країнах, — і вони зажадали всесвітнього пробудження.

Що ж стало початком п'ятидесятницького руху як такого?

Чарльз Парам (1873-1929), проповідник освячення, керував в американському місті Топека біблійною школою. Він дав учням школи завдання за час своєї відсутності висвітлити із Нового Заповіту ознаки духовного хрещення. Учні прийшли до висновку, що біблійними доказами хрещення Духом Святим було говорення іншими мовами, «як Дух давав їм провіщати» (Дії 2:4).

Це стало основою п'ятидесятницького руху 20 століття. В 1901 році учениця біблійної школи Парам отримала духовне хрещення з ознакою інших мов, потім сам Парам і більшість його учнів.

9 квітня 1906 року в Лос-Анджелесі на одному із молитовних зібрань на вулиці Боні-Брей, якими керував негритянський проповідник, учень Парам Джеймс Сеймор (1870-1929), зійшов огонь Духа Святого і багато хто отримав духовне хрещення. Скоро Сеймор орендував стару методистську церкву на вулиці Ацуза, 312, яка для багатьох стала вихідною точкою всесвітнього п'ятидесятницького руху. Протягом трьох років тут безперервно відбувалися молитовні зібрання. З Ацузи п'ятидесятницький рух поширився по всьому світу, причому так швидко, що можна мати сумніви, чи п'ятидесятницький рух в інших країнах виник під впливом американського, чи є самостійним рухом, що з'явився в таємничій одночасності.

Поширення п'ятидесятницького руху в Європі пов'язують з іменем Томаса Баррата, який в 1906 році повернувся в Осло, Норвегія, і орендував приміщення гімназії для служіння. На цих служіннях рясно виливався дощ благословення Духа Святого. Багато християнських працівників з європейських країн їхали в Християнію (як тоді називалося м. Осло) і з часом ставали піонерами п'ятидесятницького руху. Самого ж Баррата стали називати «п'ятидесятницьким апостолом Європи».

П'ятидесятницький рух в Україні пов'язаний з іменами Івана Воронаєва (Східна Україна), який 1921 року повернувся з еміграції в Америці до Одеси, та Густава Шмідта, керівника п'ятидесятницької місії в Данцігу, яка евангелізувала в 20-30 роках на території Західної України. До цих імен ще варто додати імена Івана Зуб-Золотарьова, Федора Каплуна, Степана Ярмолюка та багатьох інших, що несли вогонь Духа Святого по селах та містах України.

Вільні п'ятидесятницькі церкви створили свої національні союзи, як Асамблея Божа у

США, П'ятидесятницька Асамблея Канади, Асамблея Божа у Великобританії та Ірландії, Союз Вільних П'ятидесятницьких Общин в Німеччині, Всеукраїнський Союз Церков Християн Віри Євангельської в нашій державі та інші.

4. Валаам був поганським пророком, що жив у старозавітні часи, коли народ ізраїльський входив у землю обітовану. Але разом з тим він знав істинного Бога і те, що народ ізраїльський — Його народ. Тому він не посмів виголосити на нього прокляття, а, навпаки, благословення. Та все ж жадоба грошей спонукала пророка до хитрощів: боячись відверто протистати Ізраїлю, Валаам дає пораду, як можна послати Ізраїлю, Валаам дає пораду, як можна послати Ізраїлю його могутність. Наука Валаама полягала в тому, щоб непомітно, через чужинських жінок ввести Ізраїль у блуд та ідолопоклонство. Отже, «наука Валаама» є спробою поєднати святе життя в Бозі зі світським життям. Бог через апостола Івана, згадуючи в Об'явленні про «науку Николаїтську» (Об. 2:6,15), мав на увазі саме такий стан церкви, коли в неї проникає дух світу і руйнує її зсередини.

Що ж до зовнішньої форми «науки Николаїтів», то тут богослови за браком інформації не мають спільної думки. Є дві версії того, що це за ересь.

Дехто вважає, що її засновником був диякон Микола (Никола) (Дії 6:5). Проте немає ніяких історичних доказів, які б підтверджували це. Навпаки, Климент характеризує його як чистого та непорочного мужа.

Згідно першої версії, це були християни, які проповідували вседозволеність, «свободу у Христі», поєднуючись зі світом і вводячи світське у Церкву. Це пояснення відповідає контексту, в якому згадуються «ніколаїти», особливо у поєднанні із «наукою Валаама».

Існує і друге пояснення цього вчення, згідно якого термін «ніколаїти» походить від грецьких слів «ніко» — провадити, керувати, завойовувати, та «лагос» — народ, миряни. Виходячи із цього, «ніколаїти» — це люди, які хотіли захопити владу у Церкві і, поділивши її на «клір» та «мирян», панувати над народом Божим. Якщо в ефеському періоді (вірш 6) подібна практика лише зароджувалася, і були лише окремі особи, які домагалися церковної влади (як, наприклад, Діотреф, 3 Ів. 1:9-10), то у пергамському періоді це стало звичним явищем (встановлення інституту священства після Костянтина). Так що з цієї точки зору сьогоденне духовенство — це «ніколаїти», що «панують над насліддям Божим» (1 Пет. 5:2-3).

◆ 3 15 березня 1999 року згідно з рішенням Правління Союзу приступив до виконання обов'язків ректора Київського біблійного інституту Віктор Андрійович Шевчук, директор місії «Кожен дім для Христа».

◆ 13 березня 1999 року відбулася зустріч голови Союзу М.С. Паночка з Обласною Пресвітерською Радою Рівненщини з питання відкриття Школи служіння в м. Рівне. Члени Ради підтримали цю пропозицію.

◆ 13 березня 1999 року в м. Києві в приміщенні молитовного будинку церкви ХВЕП на вул. Кар'єрна, 44 відбулася перша звітно-виборна молодіжна конференція церков ХВЕП Київського міського об'єднання. На конференції було розглянуто і затверджено структуру відділу молоді, обрано комітет молоді, а також керівника і його двох помічників.

◆ 15 березня 1999 року в м. Москві відбулася перша робоча зустріч членів Комітету Міжнародної Асамблеї ХВЕП Білорусі, Росії та України, які також взяли участь у розширеній Раді Союзу ХВЕ Росії. Всеукраїнський Союз церков ХВЕ представляв М.С. Паночко.

◆ 15-17 березня 1999 року відбулась конференція жінок-християнок Одеської області.

◆ 20 березня 1999 року в м. Києві в канцелярії Союзу відбулася звітна конференція Київського міського об'єднання церков ХВЕП, на якій єпископ об'єднання М. А. Мельник склав свої уповноваження. Обов'язки єпископа міського об'єднання тимчасово взяв голова Союзу ЦХВЕП М.С. Паночко. Також було повторно обрано заступником єпископа А.М. Козачка і секретарем об'єднання С.М. Вознюка.

◆ 20 березня 1999 року відбулась Молодіжна конференція християн Львівської області, в якій взяв участь завідуючий відділом молоді ВСЦХВЕП А. П. Гук.

◆ 19-21 березня 1999 року в м. Хмельницькому, Славути та Городку Хмельницької області відбулась жіноча конференція з участю завідуючої жіночим відділом В.І. Деркач, а також відповідальних сестер з Одеської та Хмельницької областей.

◆ 27 березня 1999 року в м. Одесі відбулася звітна конференція Об'єднання церков ХВЕП Одеської області.

◆ 27 березня 1999 року група служителів, старших пресвітерів Союзу і Союзу ЄХБ, взяли участь у членському зібранні церкви ХВЕП села Вишеньки Київської області, в якій склалася складна ситуація. За рішенням членського зібрання церква ХВЕ с. Вишеньки увійшла до складу Київського регіону Союзу ЦХВЕП.

◆ 30 березня 1999 року в м. Києві з ініціативи Інституту стратегічних досліджень відбулося засідання круглого столу, в якому взяли участь голови конфесій, зокрема голова ВСЦХВЕП М.С. Паночко, голова Державного Комітету у справах релігій В.Д. Бондаренко, представники від Президента України, адвокати, журналісти. На засіданні обговорювався проект нового Закону про свободу совісті, а також питання державно-церковних відносин.

◆ 4-5 квітня 1999 року в м. Тернопіль і Кременець Тернопільської області відбулась жіноча конференція.

◆ 5 квітня 1999 року в приміщенні канцелярії Союзу відбулася зустріч голови ВСЦХВЕП М.С. Паночка з представниками Церкви Божої в пророцтвах І. Дорошуком та В. Вознюком. На зустрічі обговорювались питання діяльності ЦБВП в Україні, а також розглядалася пропозиція про можливість її входження до складу ВСЦХВЕП.

◆ 12-13 квітня 1999 року голова Союзу ХВЕП М.С. Паночко взяв участь у святкових богослужіннях в церквах ХВЕП сіл Борова, Воля Більська, міст Володимирець і Кузнецовськ Рівненської області. Після богослужінь М. С. Паночко дав інформацію про життя і діяльність братства нашого Союзу.

◆ 18 квітня 1999 року в м. Рівне відбулося відкриття Школи служіння з метою підготовки пасторів для новоутворених церков. Крім братів нашого Союзу, в школі будуть навчатися 5 братів з Білорусі. На відкритті Школи були присутні голова Союзу М.С. Паночко, заступник голови Союзу М.П. Синюк, якому доручено від Союзу здійснювати координацію школи, регіональні старші пресвітери Рівненської області О. Гринчук і В. Бричка, а також пастор з Асамблеї Божої Т. Уайт і євангеліст С. Радчук.

◆ 20 квітня 1999 року в м. Києві відбулося чергове засідання Всеукраїнської Ради Церков, на якому розглядалися питання духовного навчання в загальноосвітніх школах.

Багатьом читачам, без сумніву, знайоме ім'я українського благовісника Олексія Руденького (наш журнал уже писав про нього). Протягом довгих років він займається поширенням Доврої Вістки серед невірнующих. Десятки тисяч примірників духовної літератури отримали з його рук ті, хто блукає у грїхах та неправді. Останнім часом стала популярною невелика брошура «Покайтесь і віруйте в Євангеліє», написана братом-благовісником. Проста, невелика за обсягом, порівняно недорога вона надрукована вже тиражем більше як 100 тисяч. Але всеодно її не вистачає. Планується ще два видання цієї брошури російською та українською мовами по 50 тисяч примірників відповідно. Але для цього потрібні кошти. Брат звертається з проханням допомоги у фінансуванні цього дуже потрібного видання. Цим ви допоможете донести Вістку Спасіння до тисяч людей від Білорусі до Магадану.

Пожертви просимо надсилати на адреси:

Vladimir KOTJASH
P.O. BOX 418451
Sacramento CA 95841
USA

SEMENIUK Andrej
1812177 th. Ave. NE
Bellevue WA 98008
USA

Victor DEZHNIUK
14735 Sehemmen Ave.
Clackamas, OR 97015
USA

Anatoliy KOREN
6 Edgemere CR
London, ON
CANADA N6Z4M5

Умови розміщення інформації та реклами на сторінках журналу «Благовісник»

1. Матеріали подаються у вигляді блоків, зверстаних в Adobe Page Maker 6.0, 6,5 (з обов'язковим представленням шрифтів), Corel Draw 7.0.
2. Графічні та растрові зображення повинні бути у форматі TIF, JPG з можливим вирішенням не нижче 72 dpi (точок на дюйм).
3. Рекламні матеріали подаються на таких носіях: диск CD, диск HDD 1,44 Мб, а також по E-mail, зархівовані у форматі RAR (розміри архівних блоків, що пересилаються по електронній пошті, повинні бути не більше 600 кілобайт).
4. Можливе виготовлення та дизайн реклами редакцією журналу.

Більш детально про умови розміщення реклами можна дізнатися по телефону, через факс чи електрону пошту.

Телефон (03322) 5-44-06
Факс (03322) 5-51-82
E-mail: Fedir@voice.lutsk.ua

...всьяка слава людини —
як цвіт трав'яний...

1 Петра 1:24

